

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN STEM UIT HET VERLEDEN

N° 2719

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een stem uit het verleden

HOOFDSTUK I.

FAMILIEKWESTIES

Het was omstreeks tien uur in 'de morgen en het was al erg druk op het bankierskantoor van de heer Joseph Pinkerton, die zijn kantoor had in het hartje van de City van Londen, in de King Charles Street.

De omwonenden meenden zich te herinneren dat het ongeveer vijftien jaar geleden was toen Pinkerton daar zijn bank oprichtte en het was hem blijkbaar steeds voor de wind gegaan. Dit bleek namelijk uit het feit, dat hij tot twee keer toe zijn bankgebouw had moeten uitbreiden. Dat had heel wat geld gekost, want de grond van de aangrenzende huizen was geweldig duur, vooral in de eerste jaren na de twee-

de wereldoorlog.

Wanneer men het grote gebouw binnentrad, na de portier te zijn gepasseerd, die daar van vroeg tot laat de wacht hield, dan kwam men allereerst in een ruime, met marmer geplaveide hall, helder verlicht door een glazen overkapping.

Links van die hal lag een door een glaswand gescheiden, groot lokaal, waar een vijftiental tweepersoons schrijfbureaus stonden, waaraan bij de dertig bedienden, voor het merendeel mannelijke, ijverig zaten te werken.

Dat was de afdeling van de comptabiliteit.

Recht daartegenover, rechts van

de hal dus, waren in de wand eveneens van glas, een zestal loketten uitgespaard, waarachter even zoveel employés zaten, die belast waren met het verzilveren van cheques en andere waardepapieren, het verrekennen van deposito's, het uitbetalen van wissels en andere financiële werkzaamheden.

Ook zij zaten in een tamelijk groot lokaal, waar op de achtergrond een grote, blijkbaar stevige brandkast duidelijk te zien was, waarvan de zware deur overdag steeds op een kler bleef staan, daar de hoofdkassier er voortdurend geld moest inbrengen of uitnemen.

Behalve de zes loketbeambten werkten hier nog een tiental andere employés, onder het waakzaam oog van de chef de bureau, een heer met een volkomen kaal hoofd, waarop niet het minste haartje het uit scheen te kunnen houden en die zelfs niet in het bezit van de wenkbrauwen was.

Dat was mijnheer William Shrubbs, voor wie de bedienden allen een heilig ontzag hadden, daar hij erg streng was, terwijl het bekend was, dat hij veel gezag genoot bij de baas.

Tenslotte waren achter in de grote hal een tweetal deuren te zien, die toegang gaven tot de particuliere woning van de bankier, terwijl midden op de achtergrond de monumentale trap begon, die naar de eerste verdieping liep, waar het particuliere kantoor van Pinkerton, een wachtkamer, de werkkamer van zijn sekretaris en ook het archief waren.

Het was die dag erg druk en al vanaf het ogenblik, waarop de zware deur door de portier opgedaan was, stroomden de klanten toe, zodat voor de zes loketten al gauw een file stond, terwijl anderen hun beurt zittend moesten afwachten op de zware elkenhouten banken, die in

het midden van de hal waren neergezet.

Klokslag tien uur ging de telefoon over, die op het gebedhouwde schrijfbureau van Shrubbs stond.

Hij bracht de hoorn aan zijn oor, luisterde even en onder het luisteren kregen zijn kleine ogen een onaangename, half boosaardige, half spottende uitdrukking, terwijl zij tenslotte bleven rusten op het knappe gezicht van een jongeman, die niet ver van hem vandaan aan een van de tafels zat, ijverig verdiept in het boeken van een aantal net ter betaling aangeboden cheques.

Hij legde de hoorn langzaam weer neer, stond op, liep naar de jongeman toe, die hij net had aangekeken, tikte hem even op de schouder en zei:

— Mijnheer Redford, mijnheer Pinkerton laat u vragen, even bij hem te willen komen.

De jongeman had haastig het hoofd opgeheven en er lag een verschrikte en tegelijk wantrouwende uitdrukking in zijn ogen, terwijl tegelijk een gloed in zijn wangen opsteeg, toen hij op korte toon antwoordde:

— Dank u mijnheer.

— Bent u niet nieuwsgierig, wat mijnheer Pinkerton u te vertellen kan hebben? antwoordde Shrubbs, terwijl een onaangename glimlach zijn lippen plooide.

Redford keek de ander een ogenblik strak aan en antwoordde toen:

— Ik ben niet nieuwsgierig uitgevallen, mijnheer Shrubbs. Ik zal het wel horen.

En zonder verder nog iets te zeggen tegen de chef de bureau, die op zijn lippen beet en hem een woedende blik nazond, stond hij op, waarbij bleek, dat hij minstens zes voet lang moest zijn en verliet het kantoor, terwijl vele spottende ogen

hem vol leedvermaak nakeken; want de meeste jongelui wisten wel wat Tom Redford boven het hoofd hing...

In de hal gekomen stond Redford een ogenblik stil, zuchtte diep, wreef met de hand over zijn hoge voorhoofd en scheen zich tenslotte te vermennen.

Hij stak haastig de hal over, sprong de trap met twee treden tegelijk op, sloeg een brede gang in en klopte tenslotte op een hoge, witgelakte deur, waarop met zwarte letters het woord « direktie » stond.

— Binnen! riep een barse stem.

De hand, die Tom Redford op de knop van de deur legde, trilde een beetje en hij had zijn kalmte helemaal terug, toen hij in de kamer van de direktie stond.

Joséph Pinkerton was alleen.

Hij zat achter een geweldig groot bureauministre, een dikke, grof gebouwde man met een breed, vierkant gezicht als van een dog, glad geschoren, met ruige wenkbrauwen, die nog gitzwart waren, ofschoon zijn haar al bijna wit was, een koppig voorhoofd en grote iets uitstaande oren.

Zijn ogen waren lichtgrijs en op dit ogenblik met een onderzoekende, harde uitdrukking op het gezicht van de binnentredende gericht.

Hij bleef precies in dezelfde houding zitten en maakte geen andere beweging, dan dat hij zachtjes met een groot, blauw potlood, waarmee hij blijkbaar aantekeningen in een rapport had gemaakt, op het blad van zijn bureau tikte.

Eindelijk begon hij, met een zware, bevelende stem, die hij maar met moeite scheen te kunnen dempen:

— Ik heb het besluit genomen, Redford, eens persoonlijk met je te praten over een zaak, die mij persoonlijk aangaat en die wij beiden dus

moeten afdoen. Je hebt waarschijnlijk wel begrepen, waarom ik je liet roepen?

Tom Redford, die midden in de kamer was blijven staan, recht als een kaars, in de houding van een soldaat, antwoordde rustig:

— Ik geloof, dat ik wel een vermoeden heb, mijnheer Pinkerton.

— Des te beter, dan kunnen we kort zijn! antwoordde Pinkerton droogjes. Je bent nu zes maanden bij mij in dienst, Redford, en al heb ik veel vijanden, zij zullen allemaal moeten erkennen, dat ik mijn mening nooit onder stoelen of banken steek, onder welke omstandigheid ook. Ik zeg je dus midden in je gezicht, dat ik erg tevreden over je ben, maar alleen in je hoedanigheid als een van mijn bedienden. Je doet je werk accuraat, je komt stipt op tijd, je spreekt geen kwaad van je superieuren, je drinkt niet, kortom, je staat voor je werk. Maar in een ander opzicht bevalt je me absoluut niet. Je hebt enige maanden geleden kennis gemaakt met mijn enige dochter en zij schijnt indruk op je te hebben gemaakt. Nee, ik ben niet gewend dat men mij in de rede valt, als ik aan het woord ben. Je hebt Lucie na die keer verschillende keren ontmoet en er is een zekere verhouding tussen jullie beiden ontstaan, die mij niet bevalt. Ik geloof dat dat duidelijk is?

— Heel duidelijk, mijnheer Pinkerton, antwoordde Redford zacht en zijn stem klonk enigszins schor.

— Ik herhaal: des te beter. Ik heb je al een keer gezegd, dat je je tijd verknoeit, want dat er natuurlijk geen sprake kan zijn van een latere verbintenis tussen Lucie en jou. Ik heb nu eenmaal andere plannen met haar. Wat haar betreft, ik had haar pertinent verboden, met je om te gaan. Ik meende, dat dat voldoende

was: het blijkt dat ik mij heb vergist. Jullie schrijven elkaar, jullie komen in het geheim bij elkaar. Ik merk, dat je daar van schrikt en je zou natuurlijk ook heel graag weten, hoe ik daar achter ben gekomen. Dat is echter mijn zaak en ik ben je daarover geen opheldering verschuldigd. En nu wil ik je kort en goed dit zeggen, Redford. Je belooft mij hier op je erewoord, dat je een eind maakt aan die dwaasheid, die toch geen zin heeft voor je, of je verlaat morgen, met een maand salaris, mijn bank. Je hebt te kiezen of te delen. Ik stel je werk op prijs, maar kan niet dulden, dat je mijn dochter het hoofd op hol brengt.

— Maar ik houd van Lucie, mijnheer Pinkerton, barstte Redford los, die zijn ontroering niet langer meester was. Er bestaat meer tussen ons dan u denkt.

Met 'n ruk was Pinkerton overeind, zijn hondengezicht was doodsbaleek geworden en had een schrikbarende uitdrukking gekregen.

Hij boog zich zo ver mogelijk over zijn bureau en vroeg dof:

— Wat wil je daarmee zeggen? Er is toch niets onherstelbaars gebeurd?

Redford werd op zijn beurt bleek, deed een paar stappen achteruit en antwoordde toen op een heftig verontwaardigde toon:

— Zou u dat van mij durven denken? Nooit zou ik daartoe mijn toevlucht nemen. Wij houden van elkaar, dat wilde ik alleen zeggen.

Met een zware zucht van verlichting, na Redford een ogenblik in het opgewonden gezicht te hebben gekeken, liet Pinkerton zich weer in zijn stoel neervallen en antwoordde terwijl hij zijn voorhoofd met zijn zakdoek bette:

— Dat is je geluk, meer heb ik niet te zeggen. Je kent mij niet, als

je denkt dat ik dat ongestraft zou hebben gelaten. Wat die verhouding tussen jullie betreft, Lucie is nog bijna een kind. Zij weet nog niet wat zij wil, zij kent het leven niet en ik wil nu eenmaal niet, dat zij zich voor het leven zal binden aan een man, die het in het beste geval nooit verder dan tot kassier of boekhouder zal brengen.

— Ik voel mij tot iets beters in staat, mijnheer Pinkerton, riep Redford uit.

— Des te erger voor jou, Redford, maar je verwachtingen konden wel eens bedrogen uitkomen en daar wil ik mijn dochter niet aan blootstellen. Je bent arm, je hebt hier helemaal geen familie, er staat je niets te wachten en ik wil dat mijn dochter een leven naar haar stand zal leiden. Ik zelf weet wat ontberingen zijn en ik wil de kans zelfs niet lopen, dat mijn enig kind daarmee in aanraking zal komen. Ik geloof, dat wij nu ons gesprek als geëindigd kunnen beschouwen.

— Nee vader, het is nog niet geëindigd, klonk plotseling een enigszins trillende, gedempte meisjesstem.

Verrast wendden beide mannen het hoofd om. Op de drempel van de deur die naar de kamer van de sekretaris voerde, stond een knap, jong meisje, met bleke wangen en trillende lippen van opwindning.

— Heb je geluisterd Lucie? vroeg haar vader nijdig.

— Ik was even hiernaast, stom toevallig, vader, en u praat altijd hard genoeg om een paar huizen verder te worden verstaan.

— Nu dan, bespaar je mij de moeite, alles nog eens te moeten herhalen, antwoordde Pinkerton op harde toon. Luister dus eens goed naar mij, in bijzijn van Redford zeg ik je, dat jullie elkander zullen moeten

vergeten, anders gaat hij morgen de laan uit en ik stuur jou weer terug naar je kostschool in Zwitserland, waar je dan nog eens een jaartje kunt nadenken over je koppigheid. En je kent me voldoende om te weten, dat ik met dergelijke dingen geen grapjes maak. Dus geen ontmoetingen meer, geen brieven, geen wandelingen met elkaar, het moet uit zijn.

— Zo zo, zijn er spionnen aan het werk geweest? riep Lucie minachtend. Ik had het moeten weten en ik kan ook wel vermoeden wie die hulpvaardige vriend geweest is. Nu dan, vader, u gaat altijd zo prat op uw rondborstigheid en die zult u dus ook wel in uw enige dochter waarderen; ik zal Tom nooit vergeten en als u mij met geweld aan een ander wilt koppelen, waar ik niet van houd, dan maakt u twee, nee, drie mensen heel ongelukkig, want ik zweer u dat degene, die u voor mij hebt uitgezocht het leven tot een hel zal gemaakt worden.

— Je zult wel tot andere gedachten komen, als het zo ver is, meisje, antwoordde haar vader op ruwe toon. Ik wil, dat mijn bevelen worden opgevolgd.

Op dit ogenblik klonk een vreemde stem, die op onderdanige, enigszins spottende toon vroeg:

— Ik hoop toch niet dat ik u stoort?

Drie paar ogen wendden zich naar de deur, die op de gang uitkwam en die blijkbaar net was geopend, zonder dat iemand van de aanwezigen er iets van had gemerkt.

Op de drempel stond een elegant geklede heer van ongeveer vijftig jaar, met een gladgeschoren ge-

zicht, alleen versierd met een uiterst dun blijkbaar geverfd snorretje, een glasbril op, het spaarzame haar zorgvuldig gescheiden en geborsteld.

Pinkerton, die de wenkbrauwen gefronst had, was de eerste die sprak en op onzekere toon zei:

— Graaf Palmhurst. U wil mij spreken?

— Dat wilde ik inderdaad, beste Pinkerton, maar ik vrees dat u het op dit ogenblik erg druk hebt.

— Absoluut niet, mylord, ik ben aanstonds tot uw dienst. Zo 'n goede klant stuurt men niet weg, herenam Pinkerton met een kort lachje. Wij hadden, ik had een korte uiteenzetting met mijn dochter, misschien hebt u iets gehoord.

— O, dergelijke dingen komen uiteindelijk in de beste families voor, antwoordde graaf Palmhurst, terwijl hij even de schouders ophaalde. Ik hoop dat mejuffrouw uw dochter het goed maakt?

— Haar gezondheid is zo goed als het maar wezen kan, mylord, antwoordde de bankier haastig.

Daarop wendde hij zich tot zijn dochter en ging verder:

— Zou je mylord niet eens begroeten, meisje? Waarom biedt je hem geen stoel aan?

— Daar zijn de bedienden voor, antwoordde Lucie, terwijl zij het hoofd in de nek wierp, de bezoeker voorbijlopend, zich op de drempel nog eens omkeerde, de bezoeker van 't hoofd tot de voeten opnam en toen half voor zich heen, maar toch luid genoeg om door iedereen te worden verstaan, te kennen gaf:

— Trouwen met hem. Ik sprong liever in het water.

HOOFDSTUK II.

PLANNEN VAN RAFFLES

Graaf Palmhurst bleef ongeveer een half uur in 't privé-kantoor van de bankier. Toen hij dit verliet, had zijn gezicht een eigenaardige uitdrukking en hij lachte zacht in zichzelf, toen hij de trappen afdaalde. Dat lachje was nog niet van zijn gezicht verdwenen, toen hij in een prachtige auto stapte, die op enige afstand van de bank stond te wachten met achter het stuur een ware Hercules.

Graaf Palmhurst riep hem op zachte toon iets toe en stapte in de auto, die dadelijk daarop in beweging kwam.

Twintig minuten later stond de wagen stil in een smalle straat, die evenwijdig liep aan de Victoria Street en aan de ene kant door een bakstenen muur begrensd was, die de tuinen afsloot, die achter de huizen in laatstgenoemde straat lagen.

Graaf Palmhurst sprong uit de auto, die dadelijk weer verder reed en opende de tuindeur van een hoekhuis met een kleine sleutel. Hij deed de deur weer zorgvuldig achter zich dicht, liep snel de tuin door, die met bomen en struiken beplant was, opende ook de achterdeur van het huis en ging zonder te wachten, de trap op aan het einde van de smalle gang, waarin hij zich thans bevond.

Hij scheen wel helemaal alleen te zijn in het huis, want geen enkel geluid liet zich horen. Hij stapte nu een kamer binnen, die heel eenvoudig was gemeubileerd, deed de grendel op de deur en ging voor een grote spiegel zitten, die boven een eenvoudige kaptafel was aangebracht. Toen ontdeed hij zich langzaam en voorzichtig van een grijze pruik, bedrieglijk nagemaakt en van het opgeplakte zwarte snorretje.

Hij waste zijn wenkbrauwen met een kleurloos vocht, zodat de kleur helemaal veranderde en bestreek vervolgens zijn gezicht met een lichtgele zalf, die hij uit een fraai geslepen doos van Boheems kristal haalde.

Door deze zalf verdwenen als bij toverslag alle rimpels, groeven, puistjes en vlekken, die het gezicht hadden ontsierd. Hij wreef de zalf zorgvuldig weg, ontdeed zich van jas, vest en boord, waste zijn gezicht in helder water...

En voor de spiegel, nog altijd met dezelfde glimlach om de nu krachtig getekende mond, stond John Raffles, Lord Edward Lister, de Gentleman-Inbreker.

De vermetele avonturier, verliet het huis weer, maar nu aan de voorkant en daar wachtte zijn auto al op

hem.

Dit kleine, onaanzienlijke huis had Raffles al goede diensten bewezen en het was bijna onmisbaar voor hem geworden, wanneer het om de een of andere reden nodig was, dat hij een ander uiterlijk aannam.

Het huis had nog een derde uitgang die echter onder de grond lag en uitkwam in een tunnel, die in verbinding stond met het geheime laboratorium, dat was aangelegd onder de tuin van het huis, dat Raffles onder de naam van Lord William Aberdeen in de Cromwell Street bewoonde.

Ditmaal echter maakte hij gebruik van de auto en hij kon dit zonder enig gevaar doen, want hij had nu weer het uiterlijk aangenomen van Lord Aberdeen, de geheimzinnige filantroop, die met zijn grote giften het bestaan had gered van vele liefdadige instellingen in Londen en in andere grote plaatsen van Engeland.

— Rijd maar naar huis, James, riep Raffles de chauffeur toe.

Na een rit van ruim een half uur stopte de auto voor een prachtig huis in de Cromwell Street, dicht bij Pallmall.

En terwijl de reusachtige chauffeur de wagen naar de garage reed, stapte Raffles het huis binnen, gaf hoed en overjas aan de toeschietende Gaston, de trouwe, grijze bediende en hoorde van deze dat zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand, die als sekretaris van Lord Aberdeen fungeerde, in de bibliotheek zat.

Toen Raffles dit grote vertrek binnen kwam, sprong een jongeman met een blozend rond gezicht en blauwe ogen uit de gemakkelijke stoel op, waarin hij had zitten lezen, gaf Raffles een hand en zei op-

geruimd :

— Al terug van je bezoek bij Pinkerton ?

— Ja, het hoefde niet lang te duren. De inrichting van het hele huis is al erg eenvoudig en het spijt mij om de bankier te moeten verwijten, maar de plaatsing van zijn beide brandkasten, een in een van de kantoren en de andere in zijn eigen werkkamer, is knap onoordeelkundig. Men moet er, lijkt mij, 's nachts bij kunnen, zonder dat er een haan naar kraait.

— Was hij niet blij je te zien ?

— O ja. Ik ben dan ook een goede klant van hem, die heel wat effecten door hem laat verhandelen, waarvan hij een niet te versmaden commissieloon trekt.

— En bovendien heb je een 20.000 pond sterling bij hem in deposito gegeven met een opzeggingstermijn van een maand.

— Dat geld zal ik gauw genoeg weer terughalen, al zal ik dan ook de opzeggingstermijn niet zo nauwkeurig in acht nemen, antwoordde Raffles droog. En bovendien zal ik nog wel het een en ander extra meenemen. Ik weet niet hoe het komt, maar die Pinkerton bevalt mij helemaal niet. Ik daarentegen schijn een voortreffelijke indruk op hem te hebben gemaakt. Heb ik je al eens verteld Charly, dat hij mij als schoonzoon wil ?

— Je wilt mij zeker voor de gek houden ? vroeg hij toen op ongeloofvige toon.

— Ik denk er niet aan. Hij denkt er in volle ernst aan, mij in zijn familie op te nemen. Ik ben van adel en ben buitengewoon rijk.

— En het meisje.

— O, het meisje kan mij niet uitstaan, antwoordde Raffles, terwijl hij in een stoel wegzakte, zijn lange gesplinterde benen uitstreckte en een

sigaret uit zijn koker nam.

— Maar, lieve hemel, dan staat ons een waar huwelijksdrama te wachten, riep Brand lachend uit.

— Je zegt dat nu wel voor de lol, Charles, en toch konden de gevolgen wel eens heel onaangenaam zijn. Die Pinkerton is een koppige ezel en vanochtend heb ik bij verrassing een familietafereeltje bijgewoond, buiten mijn wil overigens, dat mij plotseling een heel duidelijk inzicht gaf in de verhoudingen, die er ten huize van onze Pinkerton heersen. Om kort te gaan, Lucie kan mij absoluut niet uitstaan, maar zij is daarentegen smoorverliefd op een jonge kantoorbediende van haar vader, een zekere Tom Redford, die al eerder mijn belangstelling had gaande gemaakt en die jongen is even dol op haar.

— Drommels dat kon wel eens fout lopen.

— Dat doet het zeker, of liever, dat zou het doen als er inderdaad een graaf Palmhurst bestond, die van plan is de dochter van Pinkerton

ten huwelijk te vragen.

— Geloof je, dat Pinkerton in een huwelijk tussen zijn dochter en die jongen zou toestemmen, als jij, bijvoorbeeld, verklaarde dat je al in het geheim getrouwd was en dus onmogelijk met zijn kind kan trouwen?

— In geen geval, antwoordde Raffles op besliste toon. Die Pinkerton is aangetast door een lelijke kwaal, geldzucht. Het idee, dat zijn dochter met een arme drommel zou trouwen, is voor hem eenvoudig onverdraaglijk. Nee, haar aanstaande echtgenoot moet schatrijk zijn en als het enigszins mogelijk is ook nog van adel.

— En als zijn dochter niet wil?

— Ik heb je al gezegd dat Pinkerton een koppige ezel is. Het oordeel van het kind wordt beslist niet gevraagd.

— En wat ben jij nu van plan?

— Dat zal ik je vertellen. Ik wil de rol spelen van reddende engel en tevens wil ik de brandkast van die oude bullebijter aan een onderzoek onderwerpen.

HOOFDSTUK III.

DE VREEMDELING

Er waren enige dagen verlopen sedert de kleine intieme gebeurtenis in het bankgebouw, waarvan Raffles ongewild getuige was geweest en het was omstreeks drie uur in de namiddag, toen de bankier naar zijn particuliere woning terugkeerde, na een bezoek op de Beurs te hebben gebracht, waar zijn persoonlijke

aanwezigheid juist die dag dringend noodzakelijk was geweest.

Hij stapte uit de Rolls Royce, die hem naar zijn huis had teruggebracht en terwijl de wagen dadelijk doorreed, om de garage in gereden te worden, stak Pinkerton dwars het trottoir over, onder het lopen in zijn zak naar zijn sleutels tastend.

Maar toen hij zijn hand al op het hek had gelegd, dat de toegang afsloot naar het brede tegelpad, dat door de voortuin naar de voordeur leidde, bleef hij ineens stilstaan.

Naast het hek en met beide ellebogen daarop steunend, met de benen over elkaar geslagen stond een haveloos geklede man, die Pinkerton zonder onderbreking aankeek, met een onderzoekende, boosaardige blik uit zijn zwarte, iets met bloed belopen ogen.

Zijn haar, dat een vuilgrijze kleur had, was blijkbaar in lange tijd niet geknipt en hing slordig om zijn hoofd.

Hij had een stoppelbaard van bijna een week, zijn wangen waren ingevallen, een van zijn schoenen had een groot gat en zijn broekspijpen waren gerafeld en zo kort opgesleten, dat men duidelijk kon zien, dat hij aan de ene voet een laars en aan de andere een lage schoen droeg. Een onsmakelijk peukje sigaret kleefde tussen de vast op elkaar geknepen lippen.

De man stond daar roerloos en schijnbaar onverschillig en toch scheen er een rilling over het lichaam van Pinkerton te lopen, toen hij de haveloze zwerver ontdekte.

Hij bleef stokstijf staan, terwijl de hand die op het hek rustte, beefde en een paar keer slikte hij met moeite terwijl hij op zijn beurt de kerel bij het hek aankeek, maar met knipperende ogen en een onzekere, flakkerende blik, die hem anders volkomen vreemd was.

Toen de beide mannen zo enige ogenblikken tegenover elkaar gestaan hadden, spuwde de vagebond het eind sigaret met een vlugge beweging van het hoofd op het asfalt en zei toen langzaam:

— Wel ouwe jongen, dat is een toevallige ontmoeting, nietwaar?

Dat had je zeker niet verwacht?

Toen Pinkerton geen antwoord gaf en naar adem scheen te snakken, ging de vagebond verder:

— Het weerzien schijnt je toch niet zoveel plezier te doen, als ik aanvankelijk verwacht had. Maar zeg, oude jongen, je bent toch zeker niet van plan mij hier op de stoep te laten staan? Zou je mij niet vragen binnen te komen? Ik heb wat met je te bepraten, zie je. Kom, doe dat hek maar eens gauw open, er kijken al mensen naar ons, die het zeker heel gek vinden, de bekende bankier, hoe heet je ook weer, Pinkerton, voor zijn vorstelijk bankgebouw in gesprek te zien met zo 'n haveloze schooier. Trouwens, dat laatste zal zo lang niet meer duren, lijkt mij zo.

Pinkerton wierp een schichtige blik om zich heen, schraapte zijn keel en zei schor:

— Ik wist inderdaad niet, het verrast mij, Donovan, als ik geweten had...

— Als jij het geweten hadt, dan zou je natuurlijk als de duvel de politie opgebeld hebben, zodat ze mij bijtijds onschadelijk zou kunnen maken, viel de vagebond hem grijnslachend in de rede. Vooruit, Bunny, doe maar eens gauw dat hek open, ventje. Ik ben moe en hongerig op de koop toe. Een goede sigaar zou mij ook wel bevallen en dan zullen twee oude vrienden eens prettig met elkaar babbelen en oude herinneringen ophalen, nietwaar?

Hij had dit laatste op zoetsappige toon gezegd, maar weer schitterde die dreigende glans in zijn ogen en toen Pinkerton nog scheen te aarzelen, voegde hij er op gedempte toon aan toe, terwijl hij zijn smerige hand op de mouw van de ander legde:

— Nu wat opschieten, of wil je soms, dat ik het hier midden op straat flink hard roep, dat de zoge-

naamde Pinkerton...

— Stil, in 's hemelsnaam, viel de bankier hem op hese toon in de rede, terwijl zijn gezicht een vale tint kreeg. Ik kan mij niet voorstellen wat je me te zeggen kunt hebben, maar ik wil je wel een paar minuten... en als ik je soms met een paar honderd pond van dienst kan zijn...

— Een paar honderd pond? Kom, kom, nou maak je een geintje met me. Maar nogmaals, wij kunnen dat beter binnenshuis behandelen.

— Maar mijn personeel, probeerde de bankier te protesteren.

— Wat gaat mij jouw personeel aan? vroeg de vagebond grof. Zorg dan maar dat jouw personeel mij niet ziet. En vergeet nooit, dat jij er net zo zou uitzien als ik nu, als je niet zo 'n laffe schurk was geweest, een gemene bedrieger, die... vooruit, doe dat hek open.

Onwillekeurig gehoorzaamde Pinkerton en de beide mannen liepen haastig over het tegelpad, waarbij de bankier probeerde de ander zoveel mogelijk vooruit te blijven.

Een vreemdere tegenstelling dan deze duur geklede, weldoorvoede man met zijn mooie jas aan en de haveloze, half verhongerde, van koude rillende schooier, was nauwelijks denkbaar.

Met trillende hand stak Pinkerton de sleutel in het slot en stapte met zijn zonderlinge gast de hal binnen.

Bijna op hetzelfde ogenblik ging de kantoordeur open en er verscheen een dwergachtige, mismaakte gedaante, een mannetje van nauwelijks vier voet hoog met een vergroeide rug, kromme benen en van wie de handen onder het lopen, als een aap, bijna de grond raakten.

De buitenaar had een aantal papieren in de hand en bleef bedremmeld en verlegen staan, toen hij Pin-

kerton zo plotseling voor zich zag.

Daarop mompelde hij een verontschuldiging en maakte dat hij uit de weg kwam, zo snel als zijn vergroeide benen en zijn verbazend grote voeten dat toelieten.

— Ook geen schoonheid, Bunny, riep Donovan schamper, terwijl hij de geboochelde grinnikend nakeek. Hoort hij ook tot je personeel?

— Sinds een paar dagen. Een goede en ijverige bediende, antwoordde Pinkerton kortaf. Maar blijf daar niet staan, kom met mij mee.

De twee mannen gingen vlug de trap op en Pinkerton opende de deur van zijn particuliere kantoor.

Maar op het ogenblik dat hij met haastige schreden naar zijn bureau liep, hield Donovan hem met een gebaar tegen en zei met een wrang glimlachje:

— Een ogenblikje, Bunny. Voor je gaat zitten man, zou ik wel even je laden willen inspecteren.

Onder het spreken was hij haastig op het bureau toegelopen, waarvan hij nu snel achter elkaar de laden open trok.

Toen ging hij verder:

— Zie je nu wel, dat ik er goed aan gedaan heb?

Hij had uit een van de laden een kleine revolver genomen, liet het wapen op de brede palm van zijn vuile, eeltige hand op en neer dansen, onderzocht handig het magazijn, overtuigde zich dat het wapen met scherp geladen was en liet het toen met een tevreden gebrom in zijn zak glijden.

— Van jouw standpunt bezien, heel verstandig Bunny, om zo 'n proppe-schietertje bij de hand te hebben, maar veiligheid gaat ook bij mij boven alles en het had eens «per ongeluk» kunnen afgaan, nietwaar? Ziezo en nu kunnen we praten. Er is toch niemand hiernaast

die luisteren kan?

— Hiernaast is de kamer van mijn sekretaris, maar hij is op dit ogenblik uit. Ik verwacht hem niet voor over een uur terug. En maak het nu kort.

— Kort! en dat zegt een van mijn beste vrienden, die mij in geen 15 jaar gezien heeft en die ikzelf bijna niet herkend zou hebben, zo sterk is hij veranderd, als daar niet dat kleine bruine moedervlekje was aan de pols, half door je manchete bedekt, dat mij de definitieve zekerheid gaf.

— De duivel moet je op mijn pad gebracht hebben, siste Pinkerton met gebalde vuisten.

— Dat kan wel zijn, antwoordde Donovan droog. Bunny, ik kan er niet over uit, zo 'n plekfijne kerel als jij bent geworden. En wat een mooie naam heb je jezelf aangeschaft. Pinkerton. Ja, dat klinkt heel wat mooier dan...

— Stil, alsjeblieft, stil. Ik heb een dochter, heb medelijden met haar.

— En waarom zou ik medelijden met haar hebben? Heb jij medelijden gehad met mij en mijn zoon, nu bijna zestien jaar geleden? Heb je me niet op een gemene manier ver-raden, nadat wij samen...

— Stil! herhaalde de bankier, terwijl zijn lippen beefden en hij de ander bij de arm greep.

— Goed, voorlopig zal ik het zachtjes zeggen, dat heb je in je eigen hand, antwoordde Donovan. En toch moest ik keihard in je gezicht brullen, dat we allebei schurken zijn, maar jij toch zeker de allergrootste. Nooit zou ik je hebben verraden, jij hebt het echter wel met mij gedaan. Jij hebt me, nadat we onze slag geslagen hadden, daar in Cawpur, niet alleen mijn aandeel gestolen, maar je hebt, gemene hond die je bent, de politie ingelicht en

toen ik op niets verdacht was, toen hebben ze mij plotseling van mijn bed gelicht en jarenlang heb ik in de gevangenis gezeten.

— Hoe heb je mij teruggevonden?

— Interesseert je dat? vroeg de ander spottend. Laat het je voldoende zijn als ik je zeg, dat het toeval mij daarbij geholpen heeft. Het is je misschien bekend, dat ik in Indië voor verschillende misdrijven jarenlang in de gevangenis heb gezeten; pas drie jaren geleden werd ik ontslagen en je mag me geloven of niet, maar mijn eerste wens was toen mij op jou te wreken en mijn rechtmatig aandeel op te eisen in onze onderneming van vijftien jaren geleden. Ik begreep wel, dat het een bijna hopeloze onderneming zou zijn en toch begon ik er aan. Ik zwierf van de ene grote stad naar de andere, liet mij aanmonsteren op een schip en kwam tenslotte naar Engeland. Ik ben hier nog geen week, Bunny en toen kreeg ik stomtoevallig bij het Leger des Heils, waar ik verzeild was geraakt, een geïllustreerd blad in de handen, waarin een foto van een groepje personen stond, naar aanleiding van een grote financiële transactie, ik geloof met de Chinese regering. En wil je wel geloven, dat mijn hart plotseling begon te kloppen alsof het zou barsten? Want al had je je snor afgeschoren en al had je geen enkel haar meer op je hoofd, ik herkende direkt jouw gezicht tussen die rijke, deftige heren.

Pinkerton bromde iets tussen de tanden, maar gaf geen antwoord.

— Iedere minuut besteedde ik er aan om je te ontdekken en twee dagen lang heb ik niets anders gedaan dan je huis en jezelf bespionneert. En vanmiddag heb ik je opgewacht, toen je van de Beurs terugkwam. En nu ben ik gekomen om mijn deel

op te eisen, rente op rente, het deel dat mij eerlijk toekomt, schurk.

— En als ik weiger?

— Je zult heus niet weigeren!

— Misschien toch wel. Als ik eens ontkende, de man te zijn, die vijftien jaren geleden met jou in Cawpur dat grapje uithaalde? Geloof je, dat ze mij niet eerder zouden geloven, mij, de alom bekende bankier Pinkerton, dan jou, de haveloze, uitgehongerde zwerver?

— Ik heb bewijzen ook, moet je weten. O, je hebt niet met een klein kind te doen, dat verzeker ik je!

— Wat voor bewijzen? barstte Pinkerton uit.

— O, ze zijn afdoende, dat verzeker ik je, antwoordde Donovan bedaard. Ten eerste heb ik een aardig kiekje van je, een amateurskiekje weliswaar, vijftien jaar geleden door mijzelf gemaakt en waar je op voorkomt met je prachtsnor, dan heb ik de brief, die jij, met je eigen naam ondertekend, vijftien jaar geleden geschreven hebt aan ons slachtoffer, om hem te bewegen zijn hele fortuin los te maken en naar een andere plaats over te brengen, wat jij als zijn rechtskundig adviseur het best en zonder enig gevaar kon doen en dan heb ik tenslotte nog de schriftelijke overeenkomst tussen ons beiden, die jij niettemin op zo 'n laffe manier hebt gebroken.

— Hoeveel, hoeveel, was het ook weer?

— Wel, wel, is Bunny kort van memorie geworden? vroeg Donovan spottend. Weet je het werkelijk niet meer? Nu, dan wil ik je geheugen wel eens opknappen. Wij stalen voor een waarde van 150.000 gouden Rupieks, dat is ongeveer 100.000 pond sterling. Daarbij de juwelen en het bankpapier, die samen op zijn minst 20.000 pond waard waren, dan komen wij op een bedrag van 120.000

pond sterling. Ik wil nu buiten rekening laten, dat het geld sinds vijftien jaar ongeveer de helft in waarde gedaald is, maar de rente van dat gestolen kapitaal schenk ik je niet. Die zul je behoorlijk betalen, volgens de nu geldende rente, dat is minstens vijf procent. Jij bent bankier, jij zou het dus gauw genoeg, rente op rente gesteld, kunnen uitrekenen. Maar ik zal je die moeite besparen en daarom tel ik bij het totaal nog eens 20.000 pond. Ik heb dus van je te vorderen 80.000 pond sterling en ik verwacht dat bedrag binnen een uur in ontvangst te nemen.

— In contanten?

— In contanten.

— Maar zoveel geld heb ik beslist niet in huis.

— Maak dat je grootje wijs. Ik weet genoeg, ik heb mijn inlichtingen getrokken. Jouw particuliere bank wordt onder een van de eerste in Londen gerekend.

— Ik heb hier wel meer geld in huis dan jij op zo 'n brutale manier van mij eist, maar dat geld is niet van mij, zei Pinkerton woest. Ik kan je toch geen geld geven wat niet van mij is?

— Jij hebt mij indertijd geld afgenomen, dat van mij en niet van jou was, antwoordde Donovan hennend. Kort en goed, je maakt dat het geld er, laten we zeggen, morgenmiddag om deze zelfde tijd er is. Ik geef je dus niet minder dan een vol etmaal en dat is voor iemand van jouw gehalte meer dan voldoende. En ik zou je aanraden, geen grapjes met mij uit te halen en vooral niet te proberen mij er voor de tweede keer te laten inlopen, want het zou je bitter berouwen. Ik weet nu wat ik weet en jij weet nog niet alles, laat dat voorlopig genoeg zijn.

Donovan was onder het praten

opgestaan en zonder zich te haasten op een likeurkastje toegelopen, waaruit hij een fles sherry en een glas nam, dat hij boordevol schonk en toen in een teug voor de helft leegdrank.

Hij slaakte een zucht van welbehagen, klapte met zijn tong en zei :

— Dat wijntje ga ik mij óók aanschaffen, Bunny. Ja, smeerlap, jij weet ook wel, hoe je het moet aanleggen, om een goed leventje te leiden. Je moet me 't adres van je wijnleverancier maar eens opgeven. Man, ik kan je niet zeggen, hoe dankbaar ik die fotograaf ben, dat hij die lelijke, kale kop van jou zo goed heeft weten te treffen. Op je gezondheid, Bunny! En voor de rest, hef ik mijn glas op mijn aanstaande rijkdom.

Donovan goot de rest van het glas wijn in zijn keelgat, vulde zich nogmaals een glas, sloeg ook hiervan de inhoud naar binnen en greep zijn groen uitgeslagen vilthoed, terwijl hij een diepe spottende buiging maakte voor de bankier, wiens ogen van woede en wraakzucht fonkelde.

— Tot morgen dus, Bunny, je zorgt dat de pitten er zijn, vriend. En geen hinderlagen, bespaar je gerust die moeite, want ik heb mijn maatregelen genomen, dat verze-

ker ik je.

Nogmaals een buiging en daarna wandelde Donovan naar de deur.

Maar met de knop reeds in de hand draaide hij zich nog eens om en zei spottend :

— De revolver zal ik maar in mijn zak houden, dat dingetje kan mij nog wel eens te pas komen ; het is namelijk al vijftien jaren oud en de initialen van... je weet wel wie, staan er in zilveren letters op.

De deur ging open en weer dicht en de voetstappen van de haveloze bezoeker stierven weg en nog altijd zat Pinkerton half weggedoken in zijn gemakkelijke stoel, met de kin op de borst, de ogen half gesloten, snel ademhalend en met de gebalde vuisten op de dijen gesteund.

Maar in het vertrek van de sekretaris sloop een dwergachtige gedaante te voorschijn, die achter een van de gordijnen verscholen had gestaan.

De bultenaar bleef een ogenblik luisterend staan en rekte zich toen langzaam uit, steeds meer, steeds meer tot in het midden van het vertrek een krachtig gespierde man van bijna zes voet lengte stond, volkomen recht van leden.

Het was John Raffles, de Gentleman-Inbreker.

HOOFDSTUK IV.

CHANTAGE

Het was enige uren later op dezelfde dag, tegen etenstijd, toen een taxi stopte in het prachtige huis, dat Raffles met Brand bewoonde in de Cromwell Street.

De Grote Onbekende had gelegenheid gevonden zijn vermomming af te leggen in een van zijn huizen in de Victoria Street en was daarna vlug op weg gegaan naar het bekende

herenhuis.

Charles Brand wachtte daar al met ongeduld op hem.

En nauwelijks was Raffles de bibliotheek binnengetroten, waar hij wel wist zijn trouwe vriend te zullen vinden, of Brand stond op, goolde de zware foliant, waarin hij had zitten lezen, op een tafel en ging de Gentleman-Inbreker tegemoet met de vraag:

— Welnu? Heb je succes gehad bij je onderneming?

— Veel meer dan ik had durven hopen, Charles, antwoordde Raffles glimlachend. Het spreekwoord zegt niet ten onrechte, dat men nooit weet hoe 'n koe een haas vangt en de haas was ditmaal werkelijk de moeite waard. Ik heb dingen ontdekt, waarop ik beslist niet gerekend had.

— Mag men dan weten welke?

— Dat spreekt vanzelf. Ik maak er echt geen geheim van en ik weet zeker dat je even opgetogen zult zijn als ik over de wending, die de zaken nemen. Ik heb dezer dagen geklaagd over gemis aan romantiek, maar ik heb vandaag ontdekt, dat dat de wereld nog niet uit is. Apropos, je hebt toch zeker je register wel bij de hand, waarin alle misdaden van de laatste jaren staan opgetekend?

— Natuurlijk, wat dacht je? antwoordde Brand enigszins verwonderd over deze vraag.

— Hoe ver gaan die ongeveer terug?

— Ik houd ons register pas negen jaren bij, maar er komen enige relaties in voor van vrij opzienbarende misdaden, die hier zowel als in het buitenland bedreven zijn, die heel wat verder teruggaan. Wil je dat register nu hebben?

— Wacht nog een ogenblik, luister eerst naar wat ik je te vertellen heb. Maar laat ik het er mij gemak-

kelijk bij maken, het valt toch niet mee, een groot gedeelte van de dag voor dwerg te spelen.

Raffles vertelde het gesprek van de beide schurken na.

— En het gebeurde in India?

— Ja, in Cawpur.

— Cawpur is een heel belangrijke stad, riep Brand uit. Als de beroving werkelijk van belang is geweest, dan zou het mij niet verbazen als ik er iets over vermeld vond in mijn register of in mijn latere plakboeken.

En terwijl Raffles een verse sigaret opstak, zijn handen onder zijn hoofd vouwde, zijn ogen sloot en in gepeins verzonk, begon Brand ijverig zijn register na te zoeken.

Er verliepen tien minuten tot nu Brand eindelijk zegevierend uitriep:

— Ik geloof, dat ik het hier al heb. Luister maar eens. In het jaar 1946 had in Cawpur het proces plaats tegen David Donovan, beschuldigd van beroving en poging tot moord op James Carfield, een schatrijke toerist.

— Dat zal dan wel dezelfde Carfield zijn, die ongeveer twaalf jaar geleden is omgekomen als gevolg van een jachtavontuur in het binnenland van Afrika, zei Raffles, zonder zijn ogen te openen.

— Je hebt een voortreffelijk geheugen. Nu herinner ik het mij ook, riep Brand uit. Die Carfield was een bijzonder rijk man en zijn foto heeft twaalf jaar geleden, toen het bericht van zijn dood kwam, in een aantal geïllustreerde weekbladen gestaan. Donovan stond terecht, nadat hij gepakt was de ochtend volgend op de aanslag. Hij ontkende eerst hardnekkig, maar toen men hem zei, dat zijn medeplichtige hem verraden had, door middel van een anoniem briefje aan de politie, viel hij door de mand. In zijn woede en

wraakzucht vertelde hij alles en het spreekt vanzelf dat hij ook de ware naam van zijn medeplichtige noemde: Irwin Cromarty.

— Dan is dat natuurlijk de werkelijke naam van Pinkerton, antwoordde Raffles, die nog altijd met gesloten ogen achterover in zijn stoel leunde. Ze hebben natuurlijk moeite gedaan om die Cromarty in handen te krijgen?

— O ja, de politie heeft heel wat tijd en geduld besteed om hem te pakken te krijgen. Maar de sluwe vos bleek zijn maatregelen goed te hebben genomen. Hij had een voorsprong van vierentwintig uren en daarvan schijnt hij een erg nuttig gebruik te hebben gemaakt. Hij had overal van tevoren paarden besproken en hij wist de dichtstbijzijnde havenstad te bereiken, voor het bericht van zijn ontvluchting overal was heengeselnd. Bij het uitspreken van het vonnis werd er rekening mee gehouden dat Donovan een volledige bekentenis had afgelegd en de naam van zijn medeplichtige had genoemd, maar hij kreeg toch nog tien jaren gevangenisstraf en meer kan ik je niet zeggen.

Raffles dacht nog even na en zei toen:

— Als dat allemaal 15 jaar geleden is, dan moet de dochter van die ellendeling toen al vijf jaren zijn geweest.

— Is het mogelijk, dat een man met een lief dochtertje van die leeftijd, zo 'n zwaar misdrijf begaat?

— Zoiets komt herhaaldelijk voor, antwoordde Raffles kalm. Staat er niets over dat kind in?

— Geen woord.

— Dan heeft men toen waarschijnlijk ook niet geweten, dat hij een dochtertje had, misschien wist Donovan het zelf ook niet. Hoe het zij, het lijkt erg onwaarschijnlijk,

dat hij dat kind op zijn vlucht heeft meegenomen. Waarschijnlijk heeft hij 't bij bevriende Indiërs verborgen, in de bergen in het hartje van Nepal, eerst veel later, toen hij zich veilig waande en als rijk toerist India weer bezocht, zal hij het kind hebben afgehaald.

Op dit ogenblik klonk beneden in de hall een zware gong en deze welkome klank maakte voorlopig een einde aan het interessante gesprek van de beide vrienden.

Onder het eten werd echter niet over de bewuste kwestie gesproken, want het was een vaste gewoonte van Raffles, gedurende de maaltijden niet anders dan luchtige onderwerpen aan te roeren, volgens hem was dit voortreffelijk tot bevordering van de spijsvertering.

Maar de volgende morgen was de Grote Onbekende al vroeg weer op zijn post als de gebochelde kasloper. Zijn mismaaktheid had hem in de ogen van de bankier tot een volkomen betrouwbaar persoon gemaakt; een man van zo 'n opvallend uiterlijk zou het wel niet in zijn hoofd krijgen er van door te gaan, al was het maar met tien pond sterling van zijn baas.

Maar al deed hij zijn werk, Raffles vond toch nog gelegenheid genoeg, nu en dan een speurtocht te ondernemen en bij een van die zwerftochten door het grote bankgebouw hoorde hij alweer iets dat hem tot nadenken stemde en dat een heel nieuw perspectief opende op de belangrijke zaak, die hem bezig hield.

Het was lunchtijd en de bedienden hadden dus het recht, het bankgebouw voor een uur te verlaten, om in een van de naburige lunchrooms of restaurants een kopje koffie te drinken.

Raffles had dat ook kunnen doen, maar hij gaf er de voorkeur aan,

« in het hol van de leeuw » te blijven, zoals hij het noemde, in de hoop, daar nog iets te kunnen opvangen, dat het bereiken van zijn doel in de hand zou kunnen werken.

En toen hij zo in zijn geveinsde gebukte houding door de gang liep, die zich achter de grote kantoorzaal uitstreckte, die nu eenzaam en verlaten lag, ving zijn scherp oor het geluid op van twee stemmen, die op gedempte toon spraken, maar toch luid genoeg om door de op een kier staande deur te worden verstaan.

De mensen, die daar spraken, waren Lucie Pinkerton en Tom Redford, de jonge bankbediende.

De waarheid gebiedt te zeggen, dat de jongelui zich althans op dat ogenblik al heel weinig stoorden aan het verbod van de bankier, want zij zaten al bijzonder dicht naast elkaar, te weten op de stoel, die anders alléén voor Tom was.

De jongeman had zijn arm om het middel van het jonge meisje geslagen en zei nu op tedere toon:

— Je weet niet hoe lief ik het van je vindt, Lucie, dat je mij hier bent komen opzoeken.

— Maar het was een gewaagde onderneming, Tom, zei Lucie, terwijl zij de jongeman ernstig aankeek. Vader let zo scherp op mij in de laatste dagen. Het is moeilijk om aan zijn waakzaamheid te ontsnappen. Als hij wist dat je hier was achter gebleven, in plaats van zoals gewoonlijk te gaan lunchen, dan zou hij wel gauw voor ons staan.

— Maar is je vader dan echt niet te vermurwen? vroeg Tom Redford op wanhopige toon. Het is mij volkomen onbegrijpelijk, wat hij toch tegen mij kan hebben.

— Dat is mij ook een raadsel, zuchtte Lucie. Aanmerkingen zijn er niet op je te maken, je bent ijverig, je bent spaarzaam, je bent een

goede zoon voor je moeder en ik ben er van overtuigd, dat er noch op jou, noch op je vader of wie ook van je familie het minste te zeggen valt.

Raffles kon door de kier van de deur in het grote lokaal kijken en tot zijn verbazing zag hij dat het gezicht van de jongeman eerst vuurrood en vervolgens doodsbleek werd.

Hij maakte zachtjes de arm los, die het jonge meisje om zijn hals had geslagen, keek strak voor zich uit, scheen een ogenblik met zich zelf in tweestrijd te zijn en begon toen op zachte, maar vastberaden toon, terwijl hij de hand van het meisje greep:

— Luister eens, Lucie. Eerlijk gezegd had ik je al eerder moeten zeggen, maar nu ik vast van plan ben, ondanks alle tegenstand je tot mijn vrouwtje te maken, nu mag ik niet langer zwijgen. Je moet nu de waarheid weten. De brave oude vrouw, die je altijd voor mijn moeder gehouden hebt en die ik ook altijd zo noem, is niet werkelijk mijn moeder.

— Wat zeg je daar, Tom? Is zij je moeder niet?

— Nee, Lucie. Zij is een tante of een nicht, precies weet ik het zelf niet, maar in elk geval een familielid, die mij als jongen van veertien jaar tot zich heeft genomen en mij even liefdevol heeft opgevoed, als was ik haar eigen kind geweest. Mijn eigen moeder stierf al toen ik een kind van zes jaar was.

— En, je vader? vroeg Lucie zacht.

— Mijn vader is al vijftien jaar dood.

Even bleef het stil in het grote lokaal. Lucie scheen in gedachten verdiept te zijn, maar plotseling hief zij het blonde hoofdje op, sloeg beide armen om de hals van de jongeman en zei op innige toon:

— Des te meer pleit het voor je, dat je zoveel gedaan hebt voor en zoveel houdt van een vrouw die je moeder niet is.

— Ze verdient het ten volle, zei Tom eenvoudig.

— Weet vader dat? ging Lucie voort.

— Dat betwijfel ik sterk, antwoordde Tom schouderophalend en op ironische toon. Hij stelt niet bepaald veel belang in particuliere omstandigheden van zijn personeel. Maar ik zal hem wel dwingen, spoedig meer belang te stellen in de mijne. En al zou hij er mij om ontslaan, ik kan geen afstand van je doen, Lucie. Ik kan niet zonder je leven.

Tom had dit laatste op hartstochtelijke toon uitgeroepen en het meisje aan zijn borst getrokken. Toen scheen hem iets te binnen te schieten.

— Zeg mij eens schat, loopt je vader nog altijd rond met het plan je aan die graaf Palmhurst te koppelen, die wel tweemaal zou oud is als jij?

— Dat is waar ook. Dat heb ik je nog niet eens verteld. Vader is sedert vanochtend veranderd als een blad op een boom, hij wil beslist niets meer horen van graaf Palmhurst.

— Wat is dat? riep Tom verheugd uit. Maar dat zou betekenen dat mijn kansen sterk gestegen zijn.

— Verheug je niet te vroeg, Tom. Graaf Palmhurst heeft afgedaan, maar er is een ander in de plaats gekomen.

— Een ander? En dat sinds vanochtend. Dat klinkt als een sprookje. Wie is het? riep Tom uit.

— Het is onze chef de bureau, mijnheer Shrubbs.

— Shrubbs? Maar dat kan niet. Hij is nog ouder dan graaf Palmhurst. En ik geloof dat hij geen roole duikt bezit.

— Dat hoeft je me niet te zeggen, dat weet ik ook en ik moet zeggen dat ik absoluut niets begrijp van die plotse ommekeer. Bij Shrubbs vergeleken, is graaf Palmhurst verre boven hem te verkiezen.

— Maar heeft dat heerschap dan om je hand gevraagd?

— Dat nog niet, maar ik had al lang gemerkt, dat ik hoog bij hem genoteerd stond.

— Ik kan het niet toestaan, als hij ook maar een vinger naar je uitsteekt. Het is mij volkomen onbegrijpelijk, dat je vader, na graaf Palmhurst tot zijn schoonzoon te hebben willen maken, ineens die lelijke oude kerel de voorkeur geeft. Daar moet wat achter zitten.

— Zo denk ik er ook over, jonge vriend, mompelde Raffles voor zich heen; hij had met stijgende verbazing naar het gesprek geluisterd. Daar zit zeker iets achter en ik wil geen brandkast meer aanraken als ik niet alle krachten zal inspannen om te ontdekken wat dat is. Cromarty, alias Pinkerton, is ongetwijfeld een gewetenloze schurk, maar dat hij een man als graaf Palmhurst laat schieten voor iemand als Shrubbs, is mij een volkomen raadsel en bovendien is het een persoonlijke belediging voor mij. Hij spitste opnieuw de oren, maar de jongelui waren opgestaan en waren nu naar een van de ramen gelopen, waar zij zacht verder spraken, zodat het voor hem onmogelijk was te verstaan, waar zij het over hadden.

Raffles echter liep de gang door, at zijn meegebrachte sandwiches op in een hoekje van de grote hal, waar het nu erg stil was, daar ook de portier zich in zijn loge naast de deur had teruggetrokken en wachtte rustig af tot het weer tijd zou zijn.

Het was bij half twee en het ra-

derwerk van het bankbedrijf snorde en gonsde alweer enige tijd, toen Raffles Pinkerton die dag voor de eerste keer zag.

De bankier kwam haastig met enige papieren in de hand, het grote kantoor binnenstappen, wat anders zijn gewoonte niet was en Raffles merkte direct op, dat hij erg bleek en blijkbaar uiterst zenuwachtig was.

En ook dit laatste was voor een man als Pinkerton iets heel ongewoons.

Raffles keek vervolgens naar Shrubb.

Het pafferige, bleke gezicht van de chef de bureau vertoonde die namiddag een half spottende, half zegerierende uitdrukking en nu en dan wierp hij een boosaardige blik op Redford.

Ook was het Raffles niet ontgaan, dat de jongeman blijkbaar de groot-

ste moeite had zijn kalmte te bewaren.

Zonder dat het opviel, wist Raffles in de buurt van de chef de bureau te komen en zo was hij er getuige van, dat de bankier naar Shrubb ging, hem met een gedwongen glimlach met luide stem enige vleeiende opmerkingen maakte over zijn werk, die Shrubb met een bulging in ontvangst nam, waarna deze zich weer verwijderde.

De verwondering van Raffles nam hierdoor nog toe, want hij had in die paar dagen al van anderen vernomen, dat de bankier op het punt had gestaan de chef de bureau zijn congé te geven. Tenslotte vroeg Raffles zich af of dit alles misschien in verband stond met de komst van Donovan, die over een paar uren zijn aandeel in de beroving van vijftien jaren geleden zou opeisen.

HOOFDSTUK V

VERWIKKELINGEN

Raffles wist het zo te spelen, dat hij met het geld, dat hij op de wissels had ontvangen, waarmee hij was weggestuurd, nog vroeg genoeg terug te zijn voor de komst van Donovan, die juist op het afgesproken uur zich vertoonde om zijn aandeel van zijn vroegere medeplichtige op te eisen.

Donovan had zich blijkbaar al wat geld weten te verschaffen, want hij zag er heel wat beter uit dan de dag tevoren. Hij had zijn haar laten knippen en zich laten scheren.

Daarbij was hij van kop tot teen in het nieuw. Het peukje sigaret had plaats gemaakt voor een sigaar en met opgeheven hoofd stapte hij ditmaal het bankgebouw binnen. En zo sterk was hij veranderd, dat de portier hem niet dadelijk herkende en hem haastig de weg wilde versperren, toen Donovan de brede trap wilde bestijgen.

De bezoeker keek de portier spottend aan, mat hem van het hoofd tot de voeten en zei toen:

-- Ik ben een heel goed vriend

van mijnheer Pinkerton, ik mag wel zeggen de beste vriend en hij verwacht mijn bezoek met het grootste ongeduld. Als u er echter op staat, dan kun je mij wel even gaan aandienen. Zeg maar dat « Jimmy » er is.

Aldus aangespoord holde de portier de trap op. Donovan wilde zijn voorbeeld al volgen, toen zijn blik door het glazen beschot heen naar de grote kantoorzaal dwaalde, waar de bedienden zaten te werken.

Met één voet al op de onderste trede bleef hij staan en langzaam kreeg zijn gezicht een heel andere uitdrukking. Het werd eerst bleek, toen rood en een ogenblik was het, alsof Donovan een stap wilde doen in de richting van de met koper beslagen deur, die toegang gaf tot het lokaal, toen zijn oog op de gebochel-de kasloper viel, die al die tijd rustig in zijn hoekje had gezeten, altijd klaar om op een boodschap te worden uitgezonden.

Raffles had niets van het kleine toneeltje gemist, van het ogenblik af dat Donovan was binnengekomen.

Deze wenkte de gewaande kasloper bij zich, drukte hem een zilverstukje in de hand en vroeg toen op zachte toon:

— Je bent hier zeker in dienst, nietwaar?

— Ja, mijnheer.

— Dan ken je zeker het personeel goed?

— Dat geloof ik wel te mogen zeggen.

— Kun je mij dan vertellen, hoe de naam is van de jongeman, met dat bruine haar, die daar aan het vijfde bureau in de tweede rij zit, van de ramen af gerekend?

Raffles keek in de aangeduide richting en antwoordde toen verwonderd:

— Dat is mijnheer Tom Redford.

— Is hij hier al lang?

— Een paar jaren, geloof ik.

— Kun je mij zeggen, maar ik praat onzin, ik geloof dat ik kinds begin te worden en toch... die gelijkenis. Welnu dan, kun je mij zeggen, of de ouders van die jongeman nog leven?

— Voor zover ik weet is zijn vader vijftien jaar geleden gestorven, mijnheer.

— Dood. Vijftien jaar dood, prevelde Donovan op schorre toon.

Hij had de hand op het hart gedrukt en zijn ogen waren nog steeds gevestigd op Tom Redford, die in zijn werk verdiept was en niets merkte van wat er in de hall gebeurde.

Donovan vermande zich echter en wendde zich weer tot Raffles met de vraag:

— De moeder van mijnheer Redford, leeft die nog? Je zult wel verbaasd zijn over deze vragen, maar, ik weet niet hoe het komt, ik stel groot belang in die jongeman. Je moet weten zijn uiterlijk herinnert mij sterk aan iemand, die mij zeer na stond en die ik in vijftien jaar niet gezien heb. Kun je mij op mijn vraag antwoorden?

Raffles bedacht zich een ogenblik en antwoordde toen:

— Ik weet het niet zeker, mijnheer, maar ik geloof dat de moeder van mijnheer Redford al wel minstens 23 jaar geleden gestorven moet zijn.

Donovan wilde nog wat zeggen, maar op dat moment kwam de portier de trap af en vroeg hem, naar het bureau van mijnheer te willen gaan, die hem verwachtte.

Donovan scheen een ogenblik te aarzelen, ging toen met gebogen hoofd de trap op, zonder zich verder om de bultenaar te bekommeren en

na nogmaals een schuwe blik door de glaswand in het kantoor te hebben geworpen.

Raffles strompelde weer naar zijn hoekje en daar gekomen, mompelde hij :

— Zijn zoon. Geen twijfel mogelijk. De gelijkenis tussen hen is zelfs nu nog te constateren, dezelfde rechte, lange neus, dezelfde gelaatsvorm, dezelfde vierkante krachtige kin, dezelfde kleur van ogen. De wereld zit toch raar in elkaar. Maar één ding hoop ik van harte en dat is, dat die schurk, die net de trap opging, kracht genoeg zal bezitten, om niet het pad te kruisen van de eerlijke knaap, want hij zou hem voor altijd ongelukkig maken, door zich nu aan hem te vertonen. De kinderen van de beide medeplichtigen houden van elkaar, zij zijn volkomen onkundig van wat er gebeurd is en zij moeten er onkundig van blijven. Maar wacht eens, de jongen was toen al 14 jaar, dat wil zeggen dat hij de leeftijd des onderscheids allang had bereikt. Het is dus niet onmogelijk, dat hij wel degelijk op de hoogte is van de misdaad, die vijftien jaar geleden in India door zijn vader werd gepleegd. Hoe het zij, de hemel geve, dat Donovan het leven van zijn zoon niet vergiftigt, door zich nu aan hem op te dringen. Wie weet hoe bitter de jongen al heeft moeten lijden voor het vergrijp, door zijn vader begaan.

Intussen had Donovan het kantoor van Pinkerton bereikt en hij stapte daar binnen met een heel andere uitdrukking op zijn gezicht dan de bankier wellicht zou hebben verwacht. Het was smartelijk vertrokken, het was bleek en triomf was er zeker niet op te lezen, noch wraakzucht of hoon. Hij liet zich dadelijk ongevraagd in een stoel neervallen,

streek zich met de hand over het hoofd en mompelde toen iets voor zich heen, dat Pinkerton niet verstond.

Deze, stom verbaasd over de houding van zijn voormalige medeplichtige, kwam een beetje aarzelend naar hem toe, kuchte eens en zei toen :

— Ik moet beginnen met je heel slecht nieuws mede te delen, Jimmy.

— Wat wil je daarmee zeggen ? Je wilt toch zeker niet zeggen dat je het geld niet klaar hebt ? Pas op ! Drijf de spot niet met mij, want daarvoor ben ik nu niet in de stemming.

— Wat is er toch met je gebeurd ? vroeg de bankier verwonderd. Je ziet er uit alsof je spoken gezien hebt.

— Misschien heb ik dat wel, zei Donovan op bittere toon. Maar daar begrijp jij toch niets van, en... ik heb mijn verdiende loon. En kom nu maar over de brug met je slechte nieuws. Geef mij dan het geld en laten we hopen, dat we elkaar nooit meer zullen terugzien.

— Ik ben bijna overtuigd, Jimmy, dat je het voor minder zult doen.

— Voor minder ? Minder dan 80.000. Minder dan de helft, die mij toekomt. Ik denk er niet aan.

— Zeg dat niet zo haastig, misschien kom je wel tot andere gedachten, als ik je op de hoogte heb gebracht.

— Geen grappen, versta je ? Ik zeg je nogmaals dat ik niet in de stemming ben. Vertel op, waarom denk je dat ik met minder genoegen zal nemen ?

— Omdat ons geheim niet meer alleen ons geheim is, antwoordde Cromarty op zacht gefluisterde toon en na een schuwe blik om zich heen te hebben geworpen.

Donovan deinsde verschrikt een

stap achteruit en ook hij keek om, alsof hij de politie al achter zijn rug verwachtte, maar ineens liep hij op Cromarty toe, greep hem in de borst en beet hem toe :

— Wat moet dat betekenen ? Wat bedoel je daarmee ?

— Wij zijn beluisterd... gisteren.

— O, jij vervloekte ezel. Ik dacht, dat je het vertrek hiernaast goed had onderzocht.

— Hiernaast was ook niemand, het gesprek is op een andere manier afgeluisterd. Kijk, daar in de muur is een kleine ventilator, die in verbinding staat met een luchtkoker en aan het andere einde mondt die koker in de buitenlucht uit, ter hoogte van het raam van een van mijn ondergeschikten. Het is niet zo erg moeilijk, als men het met opzet doet, door een luchtkoker te horen wat er in dit vertrek gesproken wordt, die buis schijnt als een spreektrumpet te werken.

— En ben je daar nu pas achter gekomen, vervloekte sukkel ? Wie is de man die ons dat koopje geleverd heeft ? Wie is het, die ons door een enkel woord in handen van de politie kan brengen ?

— Dat is van minder belang, antwoordde Cromarty schouderophalend. Ik geloof niet dat jij er iets aan zou hebben, als ik je dat vertelde.

— Denk je dat ? Ik zou je aanraden, Bunny, mij dadelijk de naam van die man te noemen, voor je eigen bestwil. Ik zal die kerel de strot dichtknijpen, voor er een woord door kan komen, dat ons noodlottig kan worden. Want weliswaar heb ik mijn straf behoorlijk uitgezeten, maar ik zou toch niet graag willen, dat de politie mij weer in handen kreeg. Ik heb nog enkele dingen op mijn kerfstok, die... maar dat zijn jouw zaken niet. Ik zal mijn mond niet voor-

bijpraten. Wie is die vent ?

— William Shrubbs heet hij en hij is chef de bureau in mijn bank.

— Zo, zo ! en hoe wist je dat hij ons gesprek had afgeluisterd, dat hij nu weet wie jij bent ?

— Hij heeft het mijzelf gezegd.

— Dat deed hij natuurlijk niet zonder meer. Hij heeft je natuurlijk zijn stilzwijgen te koop aangeboden. Wat wil hij van je ?

— Hij vraagt de hand van mijn dochter.

— Die krijgt zeker heel wat mee ?

— Een half miljoen pond.

— En, je hebt dadelijk toegegeven ?

— Ik moest wel, antwoordde Cromarty op doffe toon.

— Ieder ander zou in jouw plaats de kerel dadelijk er uit getrapt hebben. Ik wil mijzelf niet beter voordoen dan ik ben en ik ben niet veel zaaks, maar ik geloof toch niet, dat ik in staat zou zijn mijn dochter te verkwanselen om mijn eigen hachje te redden. Ze is natuurlijk nog jong ? Maar wat vraag ik toch, ik kan het wel uitrekenen, ze moet nu een jaar of twintig zijn. Knap ?

Cromarty knikte zwijgend.

— En zij heeft natuurlijk haar belangstelling al voor iemand anders ?

— Dat is minder belangrijk, antwoordde Cromarty onverschillig. Een van mijn bedienden heeft het gewaagd naar haar gunst te dingen, maar ik heb al tegen die mijnheer Redford gezegd, dat ik hem op straat zou zetten als hij aan dat dwaaze spelletje geen einde maakte.

Bij het horen van de naam stiet Donovan een schril lachje uit, waarna hij op Cromarty toetrad en uitriep :

— Redford heet hij ? Is Redford verliefd op je dochter ? Haha, die is goed, dat heeft de duivel weer eens

aardig voor elkaar gebracht.

Maar plotseling liet hij zijn stem dalen en vervolgde op een heel andere toon:

— Misschien is het toch de duivel niet misschien...

Hij voltooide de zin niet, maar liet zich weer op de stoel vallen en begroef zijn gezicht in de handen.

Zo bleef hij enige tijd in gedachten verzonken zitten, maar plotseling sprong hij weer op en was met een paar stappen bij de bankier.

Zijn gezicht had een uitdrukking van zo woeste vastberadenheid, dat Cromarty onwillekeurig achteruit week en zijn stem klonk schor, toen hij zijn zware hand op de schouder van zijn medeplichtige liet neervallen en zei:

— Luister. Ik ken je dochter niet en het is waarschijnlijk ook beter als ik haar niet te zien krijg. Maar dit wil ik je wel zeggen, zij trouwt niet met die Shrub, die ik waarschijnlijk ook nooit heb gezien. Maar ik kan hem mij wel voorstellen, een oude vent, met een kale kop en een schurk op de koop toe, anders zou hij niet op deze manier chantage hebben gepleegd. Als je dochter werkelijk van die... die... hoe heet hij ook weer... die Redford houdt, dan trouwt zij met hem en met niemand anders, versta je?

— Waarom sta je daar zo op? stamelde Cromarty verwonderd.

— Omdat, omdat, dat is mijn zaak, het gaat je geen bliksem aan, laat het je voldoende zijn, dat ik het zo wil. Ik ben beslist geen aartsengel, integendeel, er valt aan mij niet zo veel meer te bederven, maar als die twee met elkaar trouwen, dan zal ik het gevoel hebben, alsof er iets geboet is van mijn misdrijf...

Cromarty keek Donovan strak aan, alsof hij probeerde op zijn gezicht te lezen wat er in hem omging

en eensklaps scheen hem iets in te vallen.

Hij verbleekte, kwam dicht bij Donovan en fluisterde hem toe:

— Wie is die Redford? Wie is hij? Ken je hem? Wat heb je met hem te maken?

— Ik ken hem niet, ik weet niet wie hij is, antwoordde Donovan op doffe toon en na met zichzelf een korte strijd te hebben gevoerd die hem blijkbaar de grootste inspanning had gekost. Ik vermoed alleen iets, maar wat dat is, dat gaat jou geen bliksem aan.

— Zo? gaat mij dat niet aan?... Best hoor! Je hoeft het me al niet meer te vertellen... Ik weet het al... Ik heb het geraden!... riep Cromarty op schelle toon. Denk je met een idioot te doen te hebben? Je hebt in Redford je zoon teruggevonden. Nu zie ik ook duidelijk de grote gelijkenis tussen jullie. Ik heb altijd gedacht dat die jongen iets te verbergen had.

— Te verbergen? herhaalde Donovan woest, wat kon mijn zoon anders te verbergen hebben dan het felt, dat ik zijn vader ben? Wat anders dan de schande mijn zoon te zijn? Je durft toch zeker niet zeggen, dat er ook maar het minst op de jongen valt aan te merken? Dat hij je niet trouw en eerlijk dient?

— Dat zeg ik ook niet, antwoordde Cromarty kortaf.

— Heb je met hem gesproken?

— Nee.

— Maar dan weet je ook niet of hij je zoon wel is, riep Cromarty uit.

— Ik weet het, omdat mijn hart het mij zegt. Ik heb een van je bedienden, een kleine bochel, alles over de jongen gevraagd wat hij zelf wist en de data kloppen.

— Maar hoe kon die kratee dat zelf weten? vroeg Cromarty onge-

duldig. Ikzelf wist het niet eens.

— Dat weet ik niet en het doet er ook niet toe, antwoordde Donovan schouderophalend. De hoofdzaak is dat hij het heel goed schijnt te weten.

— En... wat ben je nu van plan?

— Er staat mij maar een weg open. Het is een groot geluk dat ik heel precies weet wat ik waard ben en een man als ik kan Tom niet als vader begroeten. Hij beschouwt me al vijftien jaar lang als dood en dat moet ik voor hem blijven. Maar toch zeg ik je, hij trouwt met je dochter, ik heb het gevoel alsof daardoor iets wordt goedgeemaakt. En dat geld, dat geld wil ik niet meer hebben. Houd het voor mijn part. Ik weet, dat je mij later voor een Idiot zult uitmaken, misschien heb ik er over een uur zelf wel spijt van, maar ik weet niet wat er met mij is, ik voel mij zo week als was, zo slap als een vaatdoek. Een kind zou mij bij de neus kunnen leiden, nu ik mijn jongen heb teruggezien; want mijn hart heeft mij onmogelijk kunnen bedriegen, het was mijn jongen, mijn zoon, hij was nog maar weinig veranderd. Je laat hem met je dochter trouwen en dan zal ik rekenen dat wij quitte zijn.

— Maar dat kan ik toch onmogelijk! riep Cromarty wanhopig uit. Wil je dan dat Shrubb ons verraadt? Wil je dat mijn naam en daardoor ook die van mijn dochter door het slijk wordt gesleurd? Geloof je, dat je zoon met haar kan trouwen, als dat gebeurd is?

Donovan antwoordde niet dadelijk. Een diepe rimpel doorploegde zijn voorhoofd. Toen mompelde hij zacht:

— Er moet iets op gevonden worden. Maak je misdaad nog niet groter door je enig kind uit te huwelijken aan een man van wie ze niets

weten wil. Dat zweer ik je, als ik had kunnen voorzien wat een flinke, ferme kerel mijn zoon zou zijn geworden, dan had ik mijn handen indertijd wel thuis weten te houden.

Hij dacht even na en vroeg toen opnieuw:

— Wat weet die schurk eigenlijk?

— Alles! antwoordde Cromarty op doffe toon. Hij zat toevallig in zijn eigen kamer en stond op het balkon en wie kan zeggen, wat de ellendeling op die manier niet heeft afgelusterd. Hij heeft van het eerste tot het laatste ons gesprek gehoord en met behulp van enkele namen, die wij genoemd hebben, is hij dadelijk in de oude jaargangen van de « Times » ijverig gaan nazoeken wat er vijftien jaar geleden in Cawpur wel gebeurd kon zijn. En met die wetenschap is hij bij mij gekomen, gisteravond nog, en, na eerst met mij te hebben gespeeld als een kat met de muis, stelde hij mij de eis hem mijn dochter als vrouw te geven, met een krankzinnige bruidsschat en hem bovendien als compagnon in mijn bankzaak op te nemen.

— En je hebt je toestemming gegeven?

— Voorwaardelijk. Ik heb hem toegezegd, dat ik mijn dochter zou proberen te overreden.

— Nam hij daar genoeg mee?

— Natuurlijk niet. Hij dreigde mij, alles aan de grote klok te hangen, wanneer ik binnen veertien dagen niet had weten te bewerken, dat mijn dochter haar jawoord gaf.

— En ben je nu wel zeker, dat hij ons op dit zelfde ogenblik niet opnieuw beluistert?

— Maak je daar geen zorgen over, ik heb vanochtend onmiddellijk de luchtkoker laten dichtmetalen.

— Jammer dat je niet een half jaartje geleden op dat idee bent gekomen, merkte Donovan spottend

op. Wij hadden ons dan wel wat elende bespaard. En let nu goed op. Als mijn zoon en jouw dochter werkelijk oprecht van elkaar houden, en daaraan wil ik nu eens niet twifelen, dan weet ik wat mij te doen staat.

— Toch geen nieuwe geweldpleging? vroeg Cromarty met bevede stem.

— Als het moet, dan ook dat. Ik hoop echter bij die Shrubbs zoveel angst in te jagen, dat hij zijn mond zal houden, ook al sluit ik die niet voorgoed. Ik ben een wanhopig man en je weet dat dergelijke mensen tot alles in staat zijn.

— En waar denk je nu van te leven? vroeg Cromarty, terwijl hij Donovan een schichtige blik toewierp.

— Maak je je daar nog bezorgd over? vroeg Donovan op bijtende toon. Dat valt mij nog van je mee.

Ik zal nog wel een baantje vinden, je hoeft voor mij niet bang te zijn. Ja, je kijkt me aan, alsof je denkt met een gek te doen te hebben en misschien ben ik dat ook wel, nu ik een bedrag van 80.000 pond afwijs, dat mij in staat zou hebben gesteld, voortaan rustig van mijn rente te leven. Want ik zweer je, Bunny, dat ik met geen penny minder genoeg zou hebben genomen, wat jij ook zou hebben gedaan. Maar nu ik mijn zoon heb teruggezien, zo flink uit de kluiten gewassen, een echte heer, van top tot teen, nee, nu kan ik niet meer. Maar vóór ik voorgoed van het toneel hier verdwijn, zal ik afrekenen met die Shrubbs, want van een huwelijk tussen die vent en jouw dochter komt niets, dat heb ik mij nu eenmaal vast voorgenomen.

HOOFDSTUK VI

RAFFLES BEMOEIT ZICH ER MEE

Wanneer Cromarty soms mocht hebben gedacht, dat zijn gesprek ditmaal afgeluisterd was, dan had hij zich schromelijk vergist.

Want de metselaar die de luchtkoker onder handen gehad had, was John Raffles in eigen persoon geweest.

En niets was eenvoudiger geweest, want het was de gebochelde zelf aan wie Cromarty de opdracht had gegeven, een metselaar op te scharen om de luchtkoker dicht te metselen.

Raffles was schrander genoeg, om direkt in te zien, dat deze koker waarschijnlijk voor iemand van het personeel een welkom en uitstekend middel was geweest om af te luisteren, wat er in de kamer van de bankier besproken werd.

Hij was snel het bankgebouw uit gegaan, schijnbaar om de gegeven opdracht uit te voeren en een metselaar te bestellen, die het karweitje zeker in een kwartier had kunnen opknappen, maar in felte begaf hij zich naar het huis in de Victoria

Street, vermomde zich daar in een oogwenk, voorzag zich van het nodige gereedschap, maar tevens van een microfoon met een hele lange draad.

Het spreekt vanzelf dat hij op zijn post was, toen hij Donovan het vertrek van de bankier had zien binnengaan en van het hele gesprek tussen de beide mannen was hem geen enkel woord ontgaan.

Toen Donovan eindelijk weg was, maakte Raffles de ontvanger, van de draad los, verborg die zorgvuldig achter een paar kistjes en stond een ogenblik in gedachten verzonken.

In de hall gekomen, moest hij een standje in ontvangst nemen van de portier, want men had enige boodschappen voor hem en men zocht hem al tien minuten vergeefs.

De gebochelde stamelde een verontschuldiging, nam de papieren aan, die hij moest bezorgen, drukte zijn hoed op het hoofd en verliet het bankgebouw.

Hij deed zijn boodschappen zo snel mogelijk, keerde daarop weer naar de bank terug en kwam daar aan, toen men de zaak ging sluiten.

Hij kreeg nog een glimp te zien van Lucie, die met een betraand gezicht en heel bleek snel de hall overstak en ook van Tom, die er uitzag, alsof hij het hele bankgebouw wel met zijn vuisten in elkaar zou kunnen timmeren.

Raffles lette heel in het bijzonder op Shrubbs en in de loop van het kwartier dat hem nog restte, vond hij gelegenheid in het geheim Brand telefonisch op de hoogte te brengen en hem de nodige instructies te geven.

Toen Shrubbs tenslotte het bankgebouw verliet, was de gewaande gebochelde er vlug bij om hem te volgen.

Shrubbs stapte op een bus en Raffles was zo gelukkig op het juiste tijdstip een vrije taxi aan te treffen, waarvan hij de chauffeur opdracht gaf de bus te volgen, tot hij tegen de voorruit zou tikken.

En juist toen Shrubbs in het binneste van de bus verdween, zag Raffles, op het ogenblik dat hij zelf instapte, Donovan ook op de bus springen.

Hij had zich Shrubbs zeker laten aanwijzen door een van de bedienden en volgde hem nu, zonder dat hij bang behoefde te zijn, op zijn beurt te worden herkend.

Zodra hij in de auto zat sloeg hij het klepje op voor de achterraut en glimlachte.

Charles Brand en Henderson waren op hun post.

Zij volgden de taxi, gezeten in 'n snelle auto en Raffles merkte op dat Henderson, zijn reusachtige chauffeur, die hem bij tal van avonturen had geassisteerd, zijn gezicht versierd had met een verbazend grote, hangende snor, die hem een volmaakt Mongools uiterlijk gaf.

Na een rit van ongeveer een half uur sprong Shrubbs van de bus en Donovan volgde hem op de voet.

Dadelijk klopte Raffles tegen de voorruit en de auto stopte.

Daar de beide mannen blijkbaar lopend verder gingen, stapte ook Raffles uit, betaalde de chauffeur en volgde de beide anderen, terwijl Brand met de auto achteraan kwam, op veilige afstand.

Na een tamelijk snelle wandeling van tien minuten ging Shrubbs een groot huis binnen, dat er uitzag als een van die pensions, waaraan Londen zo rijk is en verdween uit het gezicht.

Donovan scheen een ogenblik in tweestrijd te staan en ging op zijn beurt het huis binnen.

Raffles begreep dat het ogenblik om zich met het geval te bemoeien was aangebroken.

Zonder zich te haasten, om zich niet bloot te geven en na met een wenk Brand te hebben gewaar-schuwde, ging hij op zijn beurt het huis binnen en richtte zich brutaal-weg tot de portier met de vraag:

— Mijnheer Shrubbs? Welke ver-dieping? Welk nummer?

— Vierde verdieping. Rechts. 31 en 32, antwoordde de portier, zon-der van zijn werk op te zien. Maar u zult hem nu wel niet kunnen spre-ken; hij heeft al bezoek.

— Ik ken de bezoeker, het was juist de afspraak, dat wij met mijn-heer Shrubbs samen zouden spreken, antwoordde Raffles.

En meteen sprong hij, vlug als een eenkhoorn, de trappen op.

Op de vierde verdieping gekomen, volgde hij de gang, die zich rechts van het grote portaal uitstreekte, liep zonder enig gerucht over de cocos-loper en stond stil voor de deur, die het nummer 31 droeg.

Hij aarzelde niet, maar opende de deur van het vertrek er naast, sloot haar weer zorgvuldig en sloop op zijn tenen naar de verbindingsdeur.

Deze bleek niet gesloten te zijn en waarschijnlijk had Donovan, die de gangdeur wel had gesloten, deze deur over het hoofd gezien, daar zij, toen Raffles haar voorzichtig opende, verborgen bleek te zijn achter een dik gordijn.

Een ogenblik bleef Raffles staan luisteren, toen stapte hij weer haas-tig in het vertrek terug, waardoor hij was binnengedrongen, opende geruisloos de balkondeur, nam zijn zaklantaarn, boog zich over de leu-ning van het balkon en begon snel enige seinen te geven, alleen begrij-pelijk voor Brand en die na enig vruchteloos proberen van Raffles

om de aandacht van de jongeman te trekken, door deze beantwoord werden.

Raffles zag hoe de auto dicht-er bij kwam en daarop hoe Hender-son het huis binnenging.

Hij opende heel zacht de deur nu weer en luisterde, wat geen moei-lijkheden opleverde, want in het aan-grenzende vertrek begonnen de twistende stemmen hoe langer hoe luider te worden.

Maar daar verscheen in de half-duistere gang een herculische ge-daante; het was James Henderson.

Raffles trok hem haastig naar bin-nen, terwijl hij de vinger op de lip-pen legde, sloot de deur, bracht zijn mond bij het oor van de reus en fluisterde hem toe:

— Je komt net op tijd, James. Daar binnen zijn er twee aan het ruzie maken en wie weet waar dat op uit kan lopen. Ik heb een planne-tje met die twee grappenmakers en daarmee moet je me helpen. Wij moeten hen beiden overvallen, maar liefst zonder veel lawaai te maken en vooral zonder dat er bij geroe-pen wordt. Ik heb trouwens gezorgd voor een klein spuitje, vol van een beproefd middeltje van mij, dat hen snel bewegingloos zal maken, wan-neer jij hen maar overweldigt. Wat er dan met hen moet gebeuren, zal ik je wel zeggen.

— Begrepen, mylord, antwoordde Henderson lakoniek.

— Let dan goed op, want wij moe-ten hen overvallen.

De twee mannen staken in de hal-ve duisternis, die in het vertrek heerste, naar de verbindingsdeur over, die Raffles weer zacht opende.

Hij hoorde juist hoe Donovan woedend uitriep:

— Tart mij niet tot het uiterste, schurk. Je kent mij nog niet. Ik zweer je, dat ik het leven uit je zal

knijpen alsof je een citroen was, als je ook maar uw mond durft open-doen. Als je vandaag de politie waar-schuwt, dan ben je morgen een lijk. En kijk mij maar niet zo vals aan, scharrel maar niet naar de lade van je bureau, want...

Verder kon hij niet komen.

Want daar sprong plotseling een gedrochtelijk, gebocheld mannetje het vertrek binen, gevolgd door een reus van een kerel, terwijl het gebrekkige kereltje met een schraal stemmetje uitriep:

— Maar heren, schaamt u zich niet om zo hard ruzie te maken. Als de bureu u eens hoorden.

De twee ruziemakers waren zo verstomd van verbazing door de plotselinge verschijning van de twee mannen, dat zij letterlijk als uit steen gehouwen op dezelfde plek bleven staan.

Dat was hun ongeluk, want Raffles had snel de slap neerhangende hand van Shrubbs gegrepen en prikte met een fijne injectienaald even in de palm van die hand.

Shrubbs trok zijn hand met een lichte kreet van pijn en schrik terug en keek met uitpullende ogen naar het kleine, donkerrode bloeddruppeltje, dat daar als een rood pareltje op de blanke huid lag.

Op hetzelfde ogenblik zakte hij langzaam en zonder enig geluid, als door een plotselinge beroerte getroffen, op de grond.

Donovan wilde zich met een kreet van woede op de buitenaar werpen, maar hij had met een al te sterke tegenpartij te doen.

De geweldige vuist van Henderson trof hem als een moker opzij van de kin en als een blok viel hij neer.

Voor de tweede keer deed het spuitje zijn werk en Donovan wendte zich op zijn rug, zuchtte eens

en zag er uit als iemand die rustig was gaan slapen.

Met een tevreden glimlach keek Raffles op de beide mannen neer en zei toen zachtjes:

— Het is tot dusverre prachtig gegaan, James. Nu is het zaak, hen allebei ongemerkt het huis uit te krijgen.

— Dat zal niet zo erg gemakkelijk gaan, mylord.

— Luister nu eens goed, James. Er is een automatische lift in dit huis, heb ik gemerkt. Wij laten haar tot op deze verdieping komen, wij dragen er snel deze twee mannen heen en dan zakken wij naar de hal. Ik open alleen de deur van de liftkooi en terwijl ik mij met de portier bemoei, draag jij een voor een die twee mannen in de auto, waarmee mijnheer Brand vlak voor de deur staat te wachten. Alles moet natuurlijk heel vlug gaan. Maar vóór wij vertrekken, heb ik hier nog een klein werkje te verrichten.

Met weergaloze behendigheid nu, opende Raffles met behulp van een paar fijne instrumenten de la van het bureau, dat in een hoek van het vertrek stond.

Hij las haastig enige papieren door, vond een pakje brieven, ontdekte een geheime la, nam hieruit nog enige paperassen, keek ze vluchtig door en stak ze toen glimlachend met een gebaar van voldoening in zijn portefeuille.

Hij sloot de laden van het bureau weer en opende de gangdeur, luisterde even en overtuigde zich, dat de liftkooi in de buurt was.

Henderson, die voortdurend op wacht had gestaan, tilde nu Shrubbs, die het zwaarst was, met het grootste gemak van de vloer, greep in het voorbijgaan met de linkerhand Donovan aan zijn beide revers vast en droeg hen beiden, alsof zij niet zwaar-

der waren dan twee kleine kinderen, zonder enige inspanning over de gang naar de lift, waarvan Raffles de deuren openhield.

Raffles zelf sloot haastig de kamerdeur, om niet ontijdig argwaan

te wekken, stapte toen ook in de lift en liet deze dalen.

Het volgende gebeurde zo vliegensvlug, dat de portier naderhand onmogelijk nauwkeurig kon vertellen, wat er eigenlijk gebeurd was.

HOOFDSTUK VII.

RAFFLES HAALT DE OOGST BINNEN

Er waren twee dagen verlopen sedert de gebeurtenissen, die men in het voorgaande hoofdstuk beschreven vindt.

Alle bladen van de hoofdstad hielden zich onledig met wat zij « Het Raadsel van King Charles Street » noemden.

De heer Shrubb, chef de bureau van de welbekende bankier Pinkerton, was op een raadselachtige manier uit zijn woning ontvoerd, waarschijnlijk tegelijkertijd met een heer die bij hem op bezoek was, ofschoon de politie het niet onmogelijk achtte, dat ook deze in het komplot betrokken was.

Want dat hier sprake was van een samenzwering kon wel als zeker worden aangenomen.

Het vreemde van de zaak was, dat niemand in staat was te zeggen, waar die gebochelde man vandaan was gekomen en evenmin waar hij had gewoond. Ondanks alle onderzoekingen van de politie kon men dit onmogelijk ontdekken.

Wat de naam betreft, die de mismaakte had opgegeven toen hij in dienst trad bij de heer Pinkerton, er waren duizenden Londenaren, die dezelfde naam droegen.

De zaak was en bleef raadselachtig en ondanks al haar bemoeienissen, kon de politie er onmogelijk in slagen het raadsel op te lossen.

Shrubb was en bleef weg, hij gaf geen teken van leven en het eigenaardigste van alles was, dat er niet het minste spoor van hem werd teruggevonden.

Het was alsof hij in het niets was opgelost.

Het was ongeveer vier uur in de middag toen er een taxi stopte voor de ingang van het bankgebouw, waaruit een goed geklede man stapte, die haastig het bankgebouw binnentrad, terwijl de auto wegreed.

De aangekomene wendde zich tot de portier en verzocht, direkt, wegens een zeer dringende aangelegenheid, bij mijnheer Pinkerton te worden toegelaten.

De portier haalde echter de schouders op en zei :

— Ik weet niet zeker, of mijnheer Pinkerton u wel ontvangen zal, hij is een beetje ziek, geloof ik.

— Dan zal ik hem wel weer beter maken, zei de bezoeker op luchtige toon. Nee, je hoeft mij niet aan te dienen, ik weet de weg.

Haastig besteeg hij de trap, na

door de glazen wand glimlachend te hebben gekeken naar Tom Redford, die ijverig zat te werken, maar die bepaald een stuk vrolijker keek en trad, zonder zelfs te kloppen, het vertrek binnen, waar hij de bankier achter zijn groot bureau-ministre vond zitten, met het hoofd in de handen gesteund.

Cromarty keek op en sprong plotseling overeind, alsof hij door een slang gebeten was.

Hij keek de binnentredende met een uitdrukking van afschuw op zijn gezicht aan en zei toen :

— Donovan, jij. Durf je je nog hier vertonen? Verlaat mijn huis onmiddellijk. Ik wil niets meer met je te maken hebben.

— En waarom niet als ik vragen mag? vroeg Donovan heel kalm terwijl hij de deur zacht achter zich sloot.

— Vraag je dat nog? Wou je het soms ook voor mij proberen te ontkennen, dat jij de hand hebt gehad in de verdwijning van Shrubbs, dat je je bedreiging ten uitvoer hebt gebracht, dat je Shrubbs uit de weg hebt geruimd, die ons geheim kent?

Donovan schudde een paar keer ontkennend het hoofd, liet zich in een gemakkelijke clubfauteuil zakken, drukte de toppen van zijn vingers tegen elkaar en antwoordde op rustige toon :

— Shrubbs is springlevend. Hij maakt het zo goed als je maar wil.

— Dus je hebt hem niet... een kopje kleiner gemaakt? Je weet waar hij is?

— Ik weet het heel precies. Ik zelf heb hem naar de plek gebracht, waar hij nu zit.

— Waarom? Waarheen heb je hem gebracht? Wat moet dat allemaal betekenen? Heb je hem ergens opgesloten?

— In zekere zin wel, hij heeft

geen bewegingsvrijheid, zoals men dat noemt en kan nergens heen, maar overigens is hij gezond.

— Maar welk nut heeft het? riep Cromarty ongeduldig uit. Wat heb je er mee voor?

— Vraag je dat nog? Ben je dan ons laatste gesprek vergeten? Ik wil gewoon beletten dat die man met je dochter trouwt.

— Maar dat is krankzinnig! riep Cromarty uit. Je kunt hem toch niet ten eeuwige dage gevangen houden?

— Dat is ook niet nodig. Ik zal hem gevangen houden zolang dit nodig is, tot hij mij zweert, dat hij van zijn plannen zal afzien. En als hij een kik durft geven over het verleden, dan zal het hem bekomen, dat beloof ik je!

— En denk je dat hij zich aan z'n belofte zal houden?

— Met die mogelijkheid heb ik rekening gehouden, beste Cromarty en daarom is het ook verreweg het beste, als je verdwijnt.

— Verdwijnen? herhaalde de bankier, terwijl hij zijn medeplichtige met glazige ogen aanzag. Wat bedoel je daarmee?

— Wel, heel eenvoudig, je likwildeert je bank of je verkoopt de hele onderneming aan een ander, je vertrekt naar Zuid-Amerika en je stelt je op die manier buiten schot.

— Zo, zo, dat adviseer je mij dus? vroeg Cromarty met een loerende blik op Donovan, die behaaglijk zijn benen had uitgestrekt en zich volkomen op zijn gemak scheen te gevoelen. En jijzelf?

— Dat zul je horen. Ik had een paar dagen geleden een helder ogenblik, toen ik verzekerde, dat ik wel eens spoedig berouw kon krijgen van mijn edelmoedigheid, om je die 80.000 pond sterling te schenken. Het is julest zo uitgekomen ik heb er al berouw van.

— Wil je zeggen dat je op je besluit bent teruggekomen?

— Zo is het. Ik kom je vragen mij die 80.000 pond direkt uit te betalen.

— Maar veronderstel nu eens dat ik weiger?

— Je zult zo verstandig zijn om niet te weigeren. Ik moet je namelijk zeggen, dat ik gisteren door een van mijn vrienden hier eens navraag heb laten doen bij een knappe advocaat; ik wilde namelijk weten of ik zelf nog iets te vrezen kon hebben met betrekking tot die zaak in Cawpur. Welnu, daarover ben ik volkomen gerustgesteld en andere kleinigheden, die ik lang geleden bedreven heb, zijn juist drie maanden geleden verjaard. Dat noem ik boffen, nietwaar? Wat jou betreft, je zou er waarschijnlijk voor een jaar of twintig indraaien, vriend Cromarty. Daar schrik je van? Ja, vriend, ze doen het tegenwoordig niet voor minder. Je bent niet heel jong meer en ik denk dat je wel niet levend uit de gevangenis zou komen. Bevalt je dat vooruitzicht?

— Wanneer ik toestem, wanneer ik je de 80.000 pond uitbetaal, wie garandeert me dan dat je me toch niet zult verraden?

— Je gezond verstand, uitskulken! antwoordde Donovan schouderophalend. Je weet wat mijn plannen zijn met betrekking tot mijn zoon en jouw dochter, want dat Tom mijn zoon is, staat sedert gisteren vast; ik heb daarover zekerheid, na de nodige inlichtingen te hebben ingewonnen. Welnu, je begrijpt zelf wel, dat ik er echt niet op gesteld kan zijn, het jonge paar direkt te belasten met onze schuld. Zij mogen nooit, nooit, versta je, iets weten, of zelfs maar vermoeden, van wat wij gedaan hebben. Dat allemaal is garantie in overvloed, zou ik zeggen. En

als je dat nog niet voldoende is, zodra ik het geld heb, vertrek ik naar Zuid-Amerika en je zult nooit meer iets van me horen.

— Het is goed, ik zal je het geld betalen.

— Dat is het verstandigste wat je doen kunt, Bunny, antwoordde Donovan met een grijnslachje. Maar geen cheques of andere grapjes. Ik houd meer van contanten.

Cromarty was al naar zijn brandkast toegegaan, die hij opende en waaruit hij nu enige stapeltjes bankpapier en waardevolle effecten nam.

Hij ging er mee naar zijn bureau, begon de som af te tellen, wat tamelijk lang duurde en stak Donovan toen met een grimmig gezicht een groot pak toe met de woorden:

— Ziedaar, dat is je aandeel en ik hoop van harte dat ik je nooit meer te zien zal krijgen.

— Het klinkt wel niet erg vriendelijk, maar het is tenminste oprecht, zei Donovan met een goedmoedig lachje, terwijl hij het pak bankbiljetten en effecten zorgvuldig over zijn zakken verdeelde en daarop zijn jas weer dichtknoopte.

Hij scheen echter nog geen aanstalten te willen maken om te vertrekken, want hij strekte zich gemakkelijk in zijn clubfauteuil uit en begon weer:

— Hoe denk je over mijn voorstel om te liquideren, Bunny?

— Ik geloof integendeel dat er niets anders op zit, antwoordde Donovan bedaard.

— Je bent er dus wel bijna zeker van, dat Shrubb zal praten?

— Voor zover ik hem ken, zal hij dat zeker doen. Hij zit nog altijd boordevol wraakzucht en de eenzaamheid zal dat misschien niet verminderen.

— De eenzaamheid? Wat heb je dan toch wel met hem uitgevoerd?

Waar zit hij ergens ?

— Zeg mij eerst eens of je aardrijkskundige kennis nog al uitgebreid is, Bunny.

— Wat heeft dat er mee te maken ?

— Meer dan je denkt. Heb je wel eens gehoord van de Bismarck, Archipel ? Je weet zeker wel dat men die eilandengroep in de Stille Zuidzee vindt ?

— Als je hier bent gekomen om me voor de gek te houden, Donovan, nadat jij mij eerst een groot vermoegen hebt afgezet, wees dan liever zo goed om direkt op te hoepelen, barstte de bankier woedend uit. Wat heeft de Bismarck-Archipel met Shrubb te maken ?

— Alles, want daar zit hij, antwoordde Donovan lakoniek.

Donovan sloeg hem glimlachend gade en ging verder :

— Je denkt natuurlijk op het ogenblik, dat ik gek ben, maar ik geef je de verzekering, dat je je vergist. Shrubb zit op het ogenblik waarop wij met elkaar spreken, inderdaad op een onbewoond eiland, dat deel uitmaakt van de Bismarck-Archipel.

Een vale kleur verspreidde zich over het gezicht van Cromarty en hij begon over zijn hele lichaam te beven.

Het was alsof ineens een deel van de waarheid zich voor hem openbaarde...

Er liepen verhalen van een geheimzinnig personage, die beschikte over middelen, die aan het normale waarnemingsvermogen schenen te ontsnappen, er bestond maar één man op de wereld, die zulke dingen kon doen...

De bankier staarde Donovan met uitpuillende ogen aan en stamelend kwam het over zijn lippen :

— Als dat zo is, dan ben jij niet,

dan kun jij onmogelijk Donovan zijn, dan ben je...

— John Raffles, beste kerel, voltooide de Grote Onbekende glimlachend de zin, nog altijd achterover leunend in zijn gemakkelijke stoel, het ene been over het andere geslagen. Ja, nu grijp je je hoofd met beide handen en denkt dat het dak boven je zal instorten. Je vraagt je af, hoe ik dit allemaal kan weten en je vergeet helemaal, dat je de ventilatiekoker hebt laten dichtmetalen. Wel, ik was de bultenaar en ik was de metselaar. Verdere bijzonderheden zal ik je wel niet hoeven te geven. Ik weet alles, te beginnen met de zaak in Cawpur en eindigend met de ontvoering van Shrubb, want ikzelf was degene die ook dat zaakje opknapte.

— En... Donovan ? vroeg de bankier, met een stem die nauwelijks verstaanbaar was.

— Je vroegere medeplichtige zit op dit ogenblik in een kleine stad in het hartje van Mexico en hij heeft het daar niet zo kwaad, zoals hij mij zelf heeft verzekerd, want ik heb een bedrag van 20.000 Mexicaanse dollars toegediend. Vond je het geen voortreffelijk idee van mij de halve omtrek van de wereld te stellen tussen die twee vijanden ? Ik verzeker je, dat het eergisteren maar heel weinig had gescheeld of zij hadden elkaar met huid en haar opgevreten. Mijn vrienden en ik kwamen, geloof ik, juist tijds om een onherroepelijke daad van die driftige Donovan te voorkomen.

— En... Shrubb ? Hoe nam hij het op ? vroeg Cromarty, die nog altijd niet scheen te weten of hij waakte of droomde.

— Wel, de waarheid gebiedt mij te zeggen, dat hij te keer ging als 'n mager varken, toen hij eindelijk tot het besef kwam, wat er met hem ge-

beurd was. Hij bedreigde mij met alle straffen van de hel, die van de aardse rechter niet te vergeten, hij zei dat hij mij zou aanklagen, hij wentelde zich over de bodem van mijn prachtig eiland, dat eigenlijk veel te goed voor hem is en waar hij alles in overvloed zal vinden, wat hij nodig heeft, maar plotseling veranderde hij als een blad aan een boom en werd nederig, onderdanig en hoffelijk. En weet je hoe ik dat klaar kreeg? Door hem gewoon een paar papiertjes te laten zien, die ik enige dagen geleden uit zijn bureau had genomen. O, je kunt je niet voorstellen, welk een verbazende kracht er soms kan schuilen in een stukje papier, zo groot als een hand, bedekt met kleine, zwarte figuurtjes.

— Maar, dan hebben wij hem ook in onze macht, riep Cromarty verheugd uit, bij wie alle gevoelens overheerst schenen te worden door dit ene, dat hij nu blijkbaar geen persoonlijk gevaar meer te vrezen had.

— Dat is nog niet helemaal zeker, antwoordde Raffles koeltjes. Dan ben ik er zelf ook nog. En ik ben er heel bijzonder op gesteld dat u uw zaak opheft en naar elders vertrekt.

— Maar is dat nu nog wel nodig? Kun je met die compromitterende papieren, die je van hem bezit die

Shrubbs niet tot rede brengen?

— Dat durf je mij voorstellen, schurk? Vandaag hef je je zaak op, je verkoopt alles en je verdwijnt zo snel als maar mogelijk is. Ik geef je de tijd om de voorbereidingen tot het huwelijk van je dochter met Tom Redford, beter gezegd Tom Donovan te treffen en de dag na de bruiloft wil ik je hier niet meer in Londen zien en zelfs niet meer in Engeland. Ik heb de indruk gekregen dat je heel goed weet wie John Raffles is, Cromarty. Welnu, dan zul je ook weten, dat ik mij niet bezig houd met loze bedreigingen. Wat ik zeg, doe ik ook. Je zaak hier is verloren, wanneer je mijn bevel niet opvolgt en je ergens in Australië met je gestolen geld terugtrekt. Maar wacht, daar verspreek ik mij. De helft is voor mij, als een soort commissieloon, zal ik maar zeggen. En ik denk er meer goeds mee te gaan doen, dan jij. Het geld wordt in jouw handen tot een vloek, laat je dat gezegd zijn.

De bankier was doodsbleek geworden en keek de Grote Onbekende schuw aan, die hoog opgericht en met toornig gefronste wenkbrauwen op hem neerkeek.

Moedeloos liet hij het hoofd zinken, hij begreep, dat zijn rol hier was uitgespeeld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

VROUWENROOF

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 35,⁴⁰

Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Het sombere geheim door E. M. Barker. — 2. Vuisten contra revolvers door Clem Colt. — 3. Grafsteen van een moordenaar. — 4. Schuldig, beide door William Colt Macdonald. — 5. Lasso. — 6. Tot het bittere einde. — 7. De Genadeslag, alle door Gladwell Richardson. — 8. Gangsters van het Westen. — 9. Met vaste hand, beide door F. C. Robertson. — 10. Dynamiet door W.C. Tuttle. — 11. Vergelding door Frank Warner. — 12. Bestemd voor de strop door Hoss Woods.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu **VOOR SLECHTS fl. 35,40**, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 28 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 35,40 / de 1e term. van fl., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES: 699

Amsterdam

Leidsegr. 108

Tel. : 67007

Postr. 60092

Gem. Giro

N. 2266